

儒風門 · 南宮駟

Nangong Si

161. kapitola - Místře, poletím s vámi!

„Ye Wangxi není muž.“

Chvíli panovalo ticho, potom uprostřed shromáždění vypukla vřava.

Všichni hosté v síni leknutím zbledli. Všechny oči se dívaly na Ye Wangxi. Sklonila hlavu, zavřela oči a nepromluvila ani slovo.

Není to muž?!

Ten pohledný a čestný mladík je ve skutečnosti... dívka?

Ta věta působila jako když kapka vody dopadne do vařícího oleje, který hned začne syčet, prskat a vyšlehnou plameny. Lidé zalapali po dechu a potom to zadunělo, jako, když se rozpuke rozpálená pánev.

„Ye Wangxi je dívka?!“

„Nebesa... jak je to možné...“

„Pak není divu, že ji z toho Nangong Si nemohl vinit. Zjevně o všem věděl! Song Qitong tedy...“

„Očernila jiného, jen aby se sama zachránila!“

„To je přece moc špatné! Když jste něco neudělal, potom jste to neudělal. Proč byste špinil někoho jiného, jen abyste očistil své jméno?“

„Ale já tomu nevěřím. Jak může Ye Wangxi být dívka? To se mi nezdá...“

Nangong Liuovy oči zchladly. Upřel na muže v černém temný pohled a řekl: „Ctěný pane, prosím, nevykládejte nesmysly. Jak to chcete dokázat?“

Nangong Si se zhluboka nadechl, zadíval se na Ye Wangxi a pak ochraptěle zasípal: „... Odstraňte kouzlo pro změnu hlasu.“

„Když tedy necítíte žádnou vinu, pak alespoň propustte Nangong Siho. Váš syn má sice prudkou povahu, ale naštěstí je to spravedlivý člověk. Není tak bezcitný a krutý jako vy.“

Muž v černém si všiml, že Nangong Liu má obličej lesklý potem, zatíná pěsti a mlčí.

„Nuže?“ vybídl ho chladně. „Pustte ho.“

„Můj nehodný syn dovolil cizinci, jakým je ctěný pán, aby se dotkl naší vážnosti a tropil hloupé žerty.“

I když ani na okamžik nepřipustil, že to, co muž v černém řekl, je pravda, všem bylo jasné, že i ti, kteří jeho slovům nevěřili, váhají. Všichni se zkoumavě zahleděli Ye Wangxi do tváře, aby vypátrali sebemenší známky ženství.

V tu chvíli někdo z davu vykřikl: „Vůdce sekty Nangongu, dopouštíte se křivdy.“

Všichni otočili hlavami a spatřili Mei Hanxueho, zahaleného v plášti z liščí kožešiny. Působil elegantně a důstojně. Vstal, ozářený světlem svící a prohlásil: „Ačkoli je slečna Ye velice statečná a obdivuhodná žena, je to stále žena. Vůdce sekty, jako muž byste měl brát na příslušnice krásnějšího pohlaví ohled. Přece nemůžete té dívce ublížit, a zároveň před celou sektou Rufneg neztratit tvář?“

Pomaloučku dokráčel do přední části síně a usmál se: „Já se za to nestydím. Setkal jsem se se slečnou Ye v prameni Broskvových květů a poznal jsem, jak je udatná, na rozdíl od slabochů ze síně Fufeng a zamiloval jsem si ji celým svým srdcem. Byl jsem však hlupák a urazil jsem slečnu Ye svými slovy, vzbudil její odpor, a tak mezi námi došlo k rozepři. Poté, co mi slečna Ye dala na pamětnou, musel jsem sektu Rufeng chválit, kolik vynikajících členů má. Ta kultivující byla tak výjimečná, že jsem vůdci sekty v duchu blahopřál. Nicméně to, jak se vůdce sekty zachoval dnes... Ach, mám pocit že takový zdatný a učený vůdce sekty si takovou úctyhodnou krásku nezaslouží.“

Nangong Liu se zachmuřil, ale na rtech mu stále pohrával úsměv: „... Nesmrtelný pane Mei, setkal jste se s Ye Wangxim jen jedenkrát, je proto jen přirozené, že jste se zmýlil. Když vezmeme v úvahu, že pocházíte z paláce Taxue, nelze vás kárat. Měl byste se však dalších omylů vyvarovat.“

Už nemluvil zdaleka tak klidně a vyrovnaně jako z počátku.

Muž v černém se usmál a řekl: „Jméno mladého pana Meie je vyhlášené široko daleko. Pokud on neumí rozeznat, zda je někdo mužem nebo ženou, kdo jiný na světě to dokáže?“

Když Nangong Liu uslyšel jeho slova, zrudl vztekem. Škrobeně prohlásil: „Ctěný pán nedávno Ye Wangxiho vinil, že se zachoval trestuhodně vůči Song Qiutong a teď tvrdíte, že Ye Wangxi je žena. Chcete pošpinit sektu Rufeng už jen tím, jak všechno pořád překrucujete!“

Muž v černém prohlásil: „Kdybych se k tomu neodhodlal, jak jinak by mladý pan Nangong poznal skutečnou povahu slečny Song? Pokud by se oženil s nepravou, trpěl by tím po zbytek svého života.“

„Ale to, co jste tvrdil, vypadalo pravdivě! Navíc; pokud je Ye Wangxi žena, jak zmizelo rumělkové znaménko ze zápěstí Song Qiutong?“

„Proč se na to nezeptáte jí? Proč se ptáte mě?“ Muž v černém se chladně zasmál. „Sekta Rufeng má přece tisíce žáků. Vůdci sekty nic nebrání, aby je jednoho po druhém vyslechl. Zajisté pak najde uspokojivou odpověď.“

Nikdo neřekl ani slovo, ale všichni měli v očích neskrývanou zvědavost. Nangong Liu stál bez hnutí tak dlouho, až ucítil píchání v zádech. Pak se obrátil a zakřičel na Ye Wangxi: „Pojďte sem!“

„Povězte, obvinila vás slečna Song křivě?“ Nangong Liu se upřeně zadíval Ye Wangxi do tváře. Vsadil všechno na svou výhru a stále mu v rukávu zbýval jeden trumf. Věděl, že Ye Wangxi miluje jeho syna a nechce zničit pověst sekty Rufeng.

„Řekněte to přede všemi, kdo jste?“

Ye Wangxi byla odjakživa velice poslušná. Už od svého dětství představovala tu nejposlušnější figurku na jeho šachovnici. Dobře si pamatoval, když bylo Ye Wangxi třináct let a byla povolána do velkolepé síně sekty Rufeng. Brána paláce se pevně zavřela. Uvnitř zůstali jen oni dva. Seděl na studeném stolci a shlížel dolů. Tam stála rozčepýřená třináctiletá dívka v zeleném kabátku s vlasy svázanými saténovou stuhou a tenkým stříbrným náramkem navlečeným na ruce.

Usmál se na ni a řekl: „Ye Wangxi, jistě víte, proč jste sem dnes přišla.“

Ye Wangxi poklekla a udeřila čelem o zem: „Ano, vůdce sekty.“

„Váš adoptivní otec utržil mnoho zranění a jeho svaly a kosti jsou slabé. Už nemůže být velitelem Stínové stráže. Vy jste jeho osvojená dcera a také Si'erova dětská láska. Nevěřím nikomu, jen vám.“

Ye Wangxi nepovstala. Zůstala tiše klečet na zemi s odhalenou šíjí, jako jehňátko, které přivedli na porážku.

„Máte výjimečné nadání a čeká vás úžasná budoucnost. Mám v úmyslu z vás udělat velitele strážců sekty Rufeng a vládce jednoho z našich dvaasedmdesáti měst. Tak pomůžete svému otci nést břemeno jeho povinností a stanete se pravou rukou mého syna. Od této chvíle bude on kráčet ve světle a vy ve stínu a sláva sekty Rufeng bude po sto let patřit vám oběma.“

Odmlčel se.

„Nícméně, pokud o to nestojíte, nevadí. Váš otec ještě chvíli vydrží a já se poohlédnu po jiném vhodném nástupci. Je to pro vás příliš velká oběť a já chápu, že vás k tomu nemohu nutit.“

Nangong Si poposedl a trpělivě čekal. Dívka nemá matku ani otce, nemá nikoho, o koho by se mohla opřít a on si byl jejím rozhodnutím naprosto jistý. Čekal jen na její souhlas.

Ye Wanxi se napřímila a mlčky se na něj zadívala. Nangong Liua na okamžik přepadl strach, že dívka prohlédla jeho pletichy i jeho falešný úsměv. Ale Ye Wangxi hned na to řekla: „Za svůj život vděčím svému adoptivnímu otci. Není nic, co bych neudělala, abych mu splatila jeho laskavost.“

Nangong Liu se znovu odmlčel a potom povzdechl: „Nakonec jsem vám málem ukřivdil.“

„Měla bych děkovat vůdci sekty, že všechno vidím tak jasně,“ opáčila klidně Ye Wangxi.

Nangong Liu rychle změnil téma.

„V sektě Rufeng jsou však ženy podřízené mužům. Ženy jsou vždy slabé. V tomto světě může zástupům rozkazovat jen muž, a jen někdo takový může vládnout městu. Ye Wangxi, vy jste přece rozumná. Jistě chápete, co musíte udělat.“

Ye Wangxi mlčela. Poté si sňala stříbrný náramek a přivázala ho na stuhu. Svlékla si kabátek a zůstala jen v bílých šatech. Pak si rozpuštěné vlasy svázala do vysoko vyčesaného ohonu. Dopadaly na ni sluneční paprsky. Byla vzpřímená a tvářila se rozhodně. I když byla ještě mladá, byla pevná jako vzrostlá sosna.

„Správně,“ pochválil ji Nangong Liu. „Tak se budete oblékat. Ale je tu ještě váš hlas.“

Ye Wangxi sklopila oči. Už při svém příchodu si všimla zlatých nůžek položených na jejím místě.

Zvedla nůžky a přejela si jimi po hrdle. Vytryskla krev.

„Staré tóny mizí, nikdy se nepromění zpět.“

Pomalou odříkala zaklínadlo, zavřela oči a upustila nůžky na podlahu.

Ostří byla pokrytá krví. Nangong Liu se na ně chvíli díval a pak řekl: „Velmi dobře. Od této chvíle jste dědicem vládce Města stínů, mladý pan Ye ze sekty Rufeng. I když zde jsou ještě nějaké nedostatky, udělím vám...“

Ye Wangxi otevřela ústa, ale vyšel z nich už jiný mladý hlas: „Mohu vůdce sekty o něco požádat? Od nynějška nezatěžujte povinnostmi jen otce. Chci mu ulehčit jeho starosti.“

Nangong Liu znal Ye Wangxi opravdu dobře.

Uplynulo deset let a ona se naučila být mužem. Nikdy neudělala jedinou chybu. Každý den tajně užívala zvláštní lék a snášela bolesti, aby se její tělo proměnilo v tělo muže.

V jeho očích byla jen psem, kterého si vycvičila sekta Rufeng. Z vděčnosti nad tím, že se jí ujal a živil jí, ho nikdy nezradí.

Před deseti lety si pořezala krk a krvácela, navždy si změnila hlas.

Nezklame ho ani dnes.

Vsadil všechno na to, že Ye Wangxi mu pomůže.

Co udělat, když Ye Wangxi řekne: „Já nejsem žena,“ a oni jí nebudou věřit?

Muž v černém zjevně uvažoval stejně. Vykročil a stanul před Ye Wangxi, napřáhl ruku a zahrnil jí cestu.

„Nangong Liu, slečna Ye už promrhala dost úsilí i času pro vaši sekту Rufeng. Když vám došly výmluvy, chcete obětovat i to, co zbylo z jejího života?“

Nangong Liu chtěl otevřít ústa a něco namítnout, když v dálce na oblohu vylétlo oranžové světlo a vybuchlo. Někdo další ulovil jelena.

Nikdo se však nezajímal o to, komu patří druhé místo. Všechny pohledy se pevně upíraly do středu síně. Stolky a židle ležely převrácené na zemi, jeden stůl byl dokonce téměř rozštípnutý na dvě poloviny a mezi Nangong Liuem a Ye Wangxi stál tajemný muž v černém. Ženich byl uvězněn v bariéře, kterou vytvořil jeho otec, zatímco nevěsta klečela na podlaze a nařikala s tváří pokrytou slzami.

Něco takového nikdo nečekal. Nejprve došlo k obvinění z tajné milostné avantýry, pak se začalo probírat, že viníkem je ve skutečnosti žena a vůdce sekty to tvrdošíjně odmítá připustit. Taková historka se bude po čajovnách a nálevnách probírat přinejmenším ještě dalších pět let.

Koho by zajímal chudák jelen?

Tak se stalo, že si nikdo nevšiml, že se na obloze nad hlubokým lesem otvírá temně-rudá prasklina, a že se rozezněly poplašné výbuchy raket.

Jen nemnoho přítomných v síni Shile zjistilo, že se něco děje a spěchali se podívat na ochozy.

„Co se stalo?“

„Proč všechny rakety vybuchly najednou?“

„Podívejte! Tam na obloze! Co je to?“

„... Nebeská puklina!“

„To je Nebeská puklina!“

V síni se rozhostilo mrtvé ticho, vzápětí následované pláčem a zaskočenými výkřiky.

„Nebeská puklina do říše duchů a démonů! Jak se v horní kultivační oblasti mohla otevřít Nebeská puklina?!“

„Je to přímo nad oborou!“

„Můj starší bratr! Můj bratr je pořád tam!“

„Sestřičko!“

Dav připomínal hejno ryb v rybníku; všichni jsou natěsnáni na jednom místě, pak do jezírka padne síť a hned to vyvolá vlnu zoufalé snahy dostat se co nejdál.

Nangong Liua pohánělo úsilí zachovat si tvář. Zesílil svůj hlas pomocí kouzla: „Drazí pánové, nepodléhejte strachu. Je to jen puklina na obloze, průnik z říše duchů. Mezi všemi, kdo jsou v sektě Rufeng, Nangong Liu nepřipustí, aby jeho hosty postihly nějaké nesnáze!“

Zároveň vytasil meč. Sevřel jílec třpytivě modrého meče, zamával jím a nechal se ovanout nočním větrem.

„Strážci pěti větví sekty Rufeng, za mnou! Vydáme se do lesa, prozkoumat tu věc. Zbytek starších a žáků ať střeží síň Shile a ujistí se, že hosté jsou v bezpečí!“

Aby se vyhnul dotěrným otázkám muže v černém, hned jak domluvil, naskočil na meč a spolu se svými pěti strážci se rozlétl k závoďišti Xiaoyue.

„Všechno bylo tak pěkné, co se to najednou stalo?“

„Ano, v horní kultivační oblasti se Nebeská puklina do říše démonů ještě nikdy neotevřela. Co ... co se to jenom děje?“

Společnost v pavilónu obloženém nefritem byla znepokojená. Kultivující z horní kultivační oblasti byli zvyklí na pohodlný a bezstarostný život. Když náhle museli čelit útoku z říše duchů, byli spíše ustrašení než odhodlaní. Nedělalo jim potíže zničit nějakého mocnějšího démona, když byl sám, ale Nebeská puklina, to bylo něco úplně jiného. Byla to brána do vyšších úrovní pekel. Kdyby odtamtud proudili jen obyčejní démoni, o nic by vlastně nešlo. Pokud to bude stejně jako před pěti lety v Motýlím městě, tak ta trhлина vede do Nekonečných pekel ...

Všichni se zachvěli při pomýšlení, že v té strašlivé bitvě zahynul i takový učený mistr jakým je Chu Wanning. Natlačili se na červeně lakované zábradlí, ale při pohledu na purpurovou puklinu na obloze se nedokázali ubránit strachu.

Chu Wanning se zvedl a oslovil Xue Zhengyonga: „Vůdce sekty, ta puklina má špatnou barvu. Když se skutečně otevře, povede patrně do dalších úrovní pekel. Mám obavy o Xue Menga a ostatní. Půjdu se po nich podívat.“

S tím vyskočil do vzduchu a přistál na zábradlí. Provázený udivený pohledy, seskočil na taškovou střechu a rychle zmizel z jejich dohledu.

„Yuhengu!“ vykřikl za ním Xue Zhengyong, ale Chu Wanning se už dávno ztratil v noční tmě.

On se chystal skočit, ale někdo ho chytil za rameno. Otočil se a uviděl, jak na něj cení zuby bronzová maska. Muž v černém mu poklepal na záda a zašeptal: „Strýčku, zůstaň tu a dej pozor na tetičku. Jen klid, s mistrem budu já.“

Xue Zhengyong strnul překvapením.

„Mo ...“

Muž v černém si položil prst na rty a zavrtěl hlavou.

Xue Zhengyonga ani ve snu nepadlo, že by muž v černém mohl být Mo Ran. Mo Ran nečekal na žádné další otázky, opřel se o ruku a vrhl se do tmy střemhlav jako sokol.

„Mistře!“

Mo Ran použil techniku qinggong, aby přeběhl nad střechami domů. Zdálo se mu to příliš pomalé, proto vytáhl meč, a tak Chu Wanninga rychle dostihl.

Zvedl ruce a odvázal masku. Stáhl rozšklebenou bronzovou masku přes čelo a odhalil pohledný obličej.

„Počkejte na mně.“

Chu Wanning vyvalil oči: „To jsi byl ty?“

„Pojďte. Vezmu mistra na meč. Vysvětlím mistrovi podrobnosti cestou.“

Chu Wanning se chopil napřážené ruky, ta ho zvedla a on měkce dopadl na čepel. Chtěl se Mo Rana pustit, ale silná a mozolnatá ruka ho jen sevřela pevněji a Mo Ran se postavil za něj. Promluvil a mladíkův horký dech mu ovanul zadní stranu uší. Noční vzduch náhle ztěžkl.

„Ten meč má až moc velkou průraznost“, řekl Mo Ran. „Letí dost rychle. Mistře, držte se pořádně.“

Nesli se vzduchem na meči a Chu Wanning se zeptal: „To, co se teď stalo v té síni, to celé jsi spískal ty?“

„Ano. Celá ta léta jsem cestoval po světě přes hory a doly a slyšel jsem toho spoustu o Song Qutong. I když nemá dost odvahy sama někoho zabít, je dost zlá a umí lidem ošklivě ublížit, a ještě je pomlouvát. Když se vdá za Nangonga a stane se manželkou mladého pána ze sekty Rufeng, bude tahle sekta ještě daleko horší, než je teď.“

Chu Wanning však odsekl: „Sekta Rufeng může být jen sotva ještě horší, než je teď.“

Zmlkl, zamračil se a začal si prohlížet černý plášť. Zahlodalo v něm nepříjemné podezření: „... Jak jsi vlastně zjistil, že Ye Wangxi je dívka?“

162. kapitola - Místře, budu bojovat s vámi

„Nebudu to před mistrem tajit; vím o tom už od doby, kdy jsem byl v Prameni broskvových květů.“

Věděl o tom ze svého minulého života, ale pravdu Chu Wanningovi říci nemohl.

Mo Ran se zasmál: „Slyšel jsem jak o ní mluví Mei Hanxue a lidé z paláce Taxue, když jsem šel po cestě. Tehdy jsem uvěřil, že Mei Hangxueho oči se nedají oklamat. Teď jsem si ještě jistější, že slečna Ye není muž.“

„Proč?“

„Všiml si mistr, že pokaždé nosí šaty, které jí zahalují až ke krku? Všechny šaty, které má, jí kryjí krk. To je dost neobvyklá móda. Obvyčně lidé nosí jeden nebo dva takové kousky, ale ona neobléká nic jiného.“

„... Toho jsem si nevšiml.“

Mo Ran začal Chu Wanningovi volnou rukou ukazovat: „Všechno oblečení jí sahá asi sem, tak do téhle výšky.“

Neúmyslně se prsty dotkl Chu Wanningova ohryzku. Vystouplá část hrdla byla citlivá, ale nedokázal odolat; jeho prsty tam spočinuly déle, než by se slušelo. Pomyslel si, že jeho mistr je tak tvrdý, tak neústupný a nepokořitelný, ale teď odhalil své slabé místo jeho doteku a neodhání ho od sebe. Byl to závrtný pocit.

Byl tak zmámený, že přestal dávat pozor na cestu. Meč letěl rychle a prudce, takže když Chu Wanning vykřikl: „pozor!“, bylo už příliš pozdě. Meč narazil do vysokého stromu.

Ozvalo se hlasitě: „Bum!“

Pamatoval si jen to, že pevně sevřel Chu Wanningovu ruku. V úleku vykřikl: „Wanningu,“ ale všechno se přihodilo příliš rychle. Zvuk lámaných větví byl příliš hlasitý, takže ho Chu Wanning nemohl slyšet.

Chu Wanning byl vzteky bez sebe. Ten zatracený meč! Copak nestačilo prostě přeskokovat ze střechy na střechu? Ten zatracený blbec!

Oba spadli na zem. Mo Ran dopadl jako první a narazil zády na kamenitou lesní půdu. I když se nemohl vážněji zranit, hodně to bolelo. Ležel na zádech, díval se na hvězdy, které probleskovaly mezi větvemi a cítil se šťastně...

Hahaha, dobře že dospod spadl on, a ne Chu Wanning.

Nedokázal zadržet smích. Chu Wanning mu dopadl na hrudník. Zbolela ho žebra, ale stejně se musel smát. Přivřel oči a zazubil se, dolíčky v tvářích se naplnily pošetilou radostí.

Chu Wanning na něj pohlédl a uviděl jeho úsměv. Rozhněval se: „Čemu se směješ?! To už jsi úplně zpitoměl?“

Mo Ran využil příležitosti; objal ho a přitiskl si ho k hrudi. Ačkoli na to nebyla vůbec ta pravá doba, stejně měl chuť pohladit Chu Wanninga po vlasech.

A to, co si přál, také udělal.

Chu Wanning má pravdu, musel se zbláznit.

„Mistře...“

Vískal Chu Wanningovy vlasy. Tmavá noc mu podala klíč, kterým odemkl truhlici své tajné lásky. Náklonnost v jeho slovech se už nedala skrývat ani ovládat a hrozila přerůst v neštěstí.

Hlas měl najednou hluboký a chraptivý. Chu Wanning se napnul, v jeho srdci klíčil strach. Rychle posbíral svou upjatou důstojnost: „Co je s tebou? Jak to, že se neumiš udržet na meči?“

Mo Ran si tiše povzdechl a znovu ho pohladil po vlasech. Odkašlal si, a trpkým úsměvem odpověděl: „Promiňte mistře, byla to moje chyba. Měl byste se ze mě raději rychle zvednout.“

Pro sebe si však pomyslel, že by chtěl mistra držet v objetí ještě chvíli. Nic takového se ovšem nemůže říkat nahlas.

Zardělý Chu Wanning rychle vstal a pomohl Mo Ranovi na nohy.

„Jak ti je?“ zeptal se opatrně. „Bolí tě něco?“

„Jsem v pořádku. Mám silnou kůži a pevné kosti, nějaký pád mi nemůže ublížit.“

Chu Wanning se chystal něco poznamenat, když si všiml vadnoucího květu, který se Mo Ranovi zapletl do vlasů. Musel se utrhout, když padali na zem. Přimhouřil oči a řekl: „Tvoje hlava...“

„Mám tam krev?“

Mo Ran si začal ohmatávat hlavu, ale nic nenašel.

„Ne, máš tam květ.“

Chu Wanning sundal květ a s kamennou tváří mu ho podal. Mo Ran byl v rozpacích. Bezradně si drbal hlavu a zářivě se usmíval.

Chu Wanning se odvrátil a slabě si odkašlal. „Když je tedy všechno v pořádku, pak můžeme jít.“

„Me...“ řekl Mo Ran.

„Už dost létání na meči,“ přerušil ho zuřivě Chu Wanning. „Qinggong!“

„... Qinggong bude lepší.“ Mo Ran zamával rukama a zdráhavě schoval těžký meč do svého měšce qiankun.

Čím hlouběji pronikali do lesa, tím byl porost hustší. Vznášivá chůze nebyla tak rychlá jako let na meči, ale Chu Wanning ji ovládal výborně.

Chladný větřík mu hladil tvář a konejšil neklid, který se zmocnil jeho srdce.

Chu Wanningův hlas se náhle ozval daleko vpředu, zněl klidně a bezstarostně: „Jak jsi se dozvěděl o tom znaménku, které má Song Qitong na noze?“

Mo Rana ta otázka zaskočila. Ozvalo se hlasité „peng“ a učený mistr Mo znovu narazil do vysoké borovice.

„Jsi snad slepý?“ syčel Chu Wanning.

„Ach, ne. Promiňte. Jsem dnes nějaký roztržitý.“

Chu Wanning se zamračil. Zdálo se, že ho něco napadlo, a to ho zase rozčílilo: „A nejsi roztržitý kvůli tomu mateřskému znaménku na noze Song Qiutong? Pro kultivující je důležité mít čistou mysl a nenechat se ovládat tužbami. Když jenom pokukuješ po krasavicích, tvá mysl a soustředění upadají. To se neumíš ovládat?“

Mo Ran se nezmohl ani na slovo. Po chvíli mu došlo, že Chu Wanning má v podstatě pravdu, ale v jednom se mýlí. Krásná tvář, která ho oslnila, nepatří Song Qutong, ale vznětlivému muži, který tu vrčí jako sněžný levhart.

Povzdechl si a smířlivým tónem Chu Wanningovi odpověděl: „Mistře, mně se nelíbí vzhled slečny Song. Namýšlíte si něco, co není. To, že má na noze takové znaménko, jsem se dozvěděl od lidí z Xuanyuanova pavilónu. Mluvil jsem o něčem, co jsem neviděl na vlastní oči. Mistře, nezlobte se.“

„Proč bych se měl zlobit? Dobře, tak já se tě zeptám. Když je tedy Ye Wangxi žena, kam se ztratila ta rumělková značka, kterou měla Song Qiutong na ruce? To nemůže být náhoda.“

„To opravdu není náhoda. Mistře, vzpomínáte si na ten náramek, který jsem Song Qiutong daroval?“

„Ano.“

„Ten náramek je očarován, kouzlem, které jsem sám vytvořil. Trvalo mi to čtyři dny. Za moc nestojí, ale za tu krátkou dobu, kdy Song Qiutong ten náramek nosila, dokázalo vymazat značku, kterou jí na ruce udělal mudrc Hanlin.“

Chu Wanning neřekl nic, ale zatvářil se dost ošklivě.

Začínal mít pocit, že před ním Mo Ran něco tají.

Za poslední roky se Mo Ran dost změnil. Tři čtvrtiny svých schopností používal k tomu, aby strkal nos do věcí jiných lidí, jenže to strkání nosu spočívalo v potírání nespravedlnosti a všemožné pomoci. Podstoupit takové nesnáze a dát si práci s vytvořením kouzla, aby ta vyšlo najevo, co je ta žena zač a nemohla se provdat do sekty Rufeng, to už bylo příliš.

I kdyby měl Mo Ran se Song Qiutong nějaké nevyřízené účty a s Ye Wangxi ho pojil silný vztah, do takových věcí by se nepouštěl.

Bylo ticho, ale Mo Ran chápal, co má Chu Wanning na srdci.

Dolétl na krok od Chu Wanninga a řekl: „Mistře.“

„Co je?“ odpověděl Chu Wanning lhostejně.

Mo Ran přirozeně nemohl vysvětlovat, co se stalo v minulém životě, ale nechtěl, aby se Chu Wanning cítil nepřijemně. Chvíli přemýšlel, a pak se rozhodl, že mu odhalí polovinu svých skutečných pocitů.

„Mistře, Ye Wangxi je moc hodný člověk. Musíte přece vědět, že v Xuanyuanově pavilónu utratila spoustu peněz, aby zachránila ženu, kterou ani neznala.“

„Ano.“

„Mistře, já si ale myslím, že Ye Wangxi má ráda Nangong Siho.“

„... To bude pravda, vždyť jsem to dnes večer sám viděl.“

„To je dobře, že si toho mistr povšiml. Od doby, co vím, kdo je slečna Ye doopravdy, rozumím tomu, co cítí. Dokud Song Qiutong nevěděla, že je to žena, chovala se k ní uctivě a neměla s ní žádné zlé úmysly. Ale kdyby se provdala za Nangong Siho, sekta Rufeng už by před ní to tajemství nemohla dál ukrývat. Song Qiutong má takovou povahu, že by ženu, která miluje Nangong Siho, považovala za trn ve svém oku.“

Mo Ran zmlknul. Vzpomínal na svůj minulý život. Song Qutong odhalila jeho utajovanou lásku k Chu Wanningovi. V jejím srdci se probudila nenávist a žárlivost, a když byl pryč z paláce, vytrhala Chu Wanningovi nehty.

Co by se stalo, kdyby jí taková žena byla vydána na milost a nemilost? Odpověď je jasná.

Zlo, které Song Qutong páchala, bylo jako to trhání nehtů. Nebylo nikdy tak velké, aby se nedalo schovat za zlé skutky jiných lidí. A jí stačilo, aby ukrytá cizím zlem, přežívala.

V tomto světě je konání dobra stejné jako konání zla. Co patří nebi, to stoupá vzhůru, to ostatní padá na zem. Jako první vždycky utýrají ty nejlaskavější lidi, jako byl Chu Xun, kterého slabé ruce dotlačily až k sebeobětování. Se zabíjením začínají ti nejhorší, jako Taxian Jun, a celý svět je následuje, všichni se začnou navzájem vraždit a desetitisíce pak umírají a umírají.

Nicméně, kdyby se nehromadila ta všechna malá zla, kdyby nebyli všichni ti lidé, co jsou zlí jenom trochu, Mo Ran by nenosil tolik jizev a bolestí.

Může za to, že byl stvořen Taxian Jun opravdu jen Mo Weiyu?

„To přece není tvoje věc, nebojíš se, že si říkáš o potíže?“

Mo Ran věděl, že tentokrát zašel moc daleko.

I když v tomto životě neměl se vzestupem a pádem sekty Rufeng nic společného, stále Ye Wangxi dlužil život. Proto se do toho všeho pustil, bez ohledu na to, že by mohl vyvolat podezření.

Nejen že si přál pomoci lidem, kterým v minulém životě ukřivdil, ale také doufal že dokáže odčinit své hříchy.

„Bojím se. Ale neměl bych klid, když teď znám pravdu.“

Chu Wanning měl pořád pocit, že Mo Ranovy činy byly příliš zbrklé, ale když ho slyšel, přestal nad tím dumat.

Náhle ucítil silné vzdušné energie.

Nežli Chu Wanning mohl cokoli udělat, Mo Ran zbledl a zašeptal: „To je zlé. Šachová formace Zhenlong!“

„Tamtím směrem.“

Temnou nocí zavál prudký vítr. Z pukliny na obloze vyletovali démoni. Ze země se zvedlo pět světelných sloupů, každý z nich představoval jeden živel, kov, dřevo, vodu, oheň a zemi. Vypadalo to stejně jako v Motýlím městě.

Chu Wanningovy oči teď byly studené: „Je to on.“

Mo Ran věděl, o kom to mluví. Jezero Jincheng, Pramen broskvových květů, Motýlí město ... Na pět let zmizel a teď je zpátky. Ten, který se celou dobu skrývá ve stínech, falešný Gouchen!

Přesto měl Mo Ran podivné tušení. Tato šachová formace byla úplně jiná než ty předchozí. Byla vytvořena bez jakéhokoli skrývání, bez snahy o utajení ... jako by ten člověk věřil, že má úspěch na dosah ruky a byl odhodlaný zvítězit.

Ptáci v lese se vylekali, tloukli křídly, a nakonec se rozlétli do všech stran. Mo Ran vyrazil, Chu Wanning se vznesl za ním.

Když se dostal blíž, uviděl, jak se z pukliny hrnou zlí duchové.

„Nekonečná pekla,“ zamumlal Mo Ran. „To je průlom do Nekonečných pekel ...“

Je to stejné jako tehdy v Motýlím městě, zase Nekonečná pekla!

Mo Ran se otočil a vystrašeně sevřel Chu Wanningovo zápěstí: „Mistře, nechodte tam!“

„... Nebuď hloupý.“

Mo Ran věděl, že je to nesmysl, ale za své dva životy viděl Nebeskou puklinu dvakrát. Následky těch dvou průlomů byly strašné jako ty nejhorší noční můry. Jak neměl mít strach, když ji viděl potřetí?

Ale jaký má smysl říkat: „Nechod'te tam?“

Lidská povaha se mění jen těžko. Někdo jako Chu Wanning, i když má na výběr ze tisíců možností, nikdy neucouvne před hrozícím nebezpečím. Mo Ran pozoroval Chu Wanninga a nevěděl, co by měl říci.

Chu Wanning se na něj zadíval a řekl: „Neboj se, budu opatrný.“

Zvedl ruku a přivolal Tianwen. Kolem jeho štíhlé postavy se rozlilo zlaté světlo, všude dopadaly spršky zářivých jisker.

Mo Ran sledoval Chu Wanninga a zhluboka vydechl. Z dlaně mu vylétlo světlo, zatančilo na špičkách prstů. Rudé světlo se srazilo a propletlo se zlatým světlem Tianwenu. Dvě magické zbraně se po dlouhé době znovu setkaly.

„... Dobře. Chápu. Nemůžu vám radit. Ale ať už chce mistr dělat cokoli, půjdu s ním.“

V očích jim zářilo třpitivé světlo. Horká červeň se barvila do zlatova, tekoucí zlato žhnulo červení.

„Půjdu s mistrem.“

Chu Wanning při pohledu na Mo Ranovo odhodlání bojovat společně s ním pocítil přívál vřelosti a bezmoci. V Mo Ranových očích se odráželo příliš pocitů najednou. Jako by už mezi nimi nebyl vztah mistra a žáka, ale nebyl si jistý, o co jde nyní.

Zvedl ruku, položil Mo Ranovi ruku na čelo a řekl: „Žádnou odměnu nečekej.“

Mo Ran strnul a potom Chu Wanningovu ruku odstrčil. Když svíral jeho dlaň ve své, musel vynaložit všechny své síly, aby ho nepolíbil. Usmál se a zakoktal: „Ne, ne, nechte toho.“

Tiše, jako stíny na nebi se vznesli, zlaté světlo se protnulo s rudým a obě zamířily do hloubi lesa.

Jezero Ganquan.

Chu Wanning a Mo Ran se ukryli v porostu pomerančovníků a zadívali se směrem k jezeru. Proudění duchovní síly bylo přerušeno. Mrazivá noc už hladinu zakryla tenkou skořápkou ledu. Kolem jezera byly vytvořené čtyři formace, každá nesla ve svém středu jednu magickou zbraň.

„Čtyři magické zbraně s různými vlastnostmi?“ zašeptal Chu Wanning.

Mo Ran se zarazil, ale potom odpověděl: „Ty krádeže magických zbraní v posledních pěti letech jdou opravdu na vrub jemu... Ale tehdy v Motýlím městě použil lidská srdce, proč to tentokrát změnil?“

Mo Ran chtěl ještě něco dodat, ale Chu Wanning ho přerušil: „Ticho, podívej se tamhle.“

Mo Ran se zadíval ve směru jeho pohledu a spatřil strážce ze sekty Rufeng, kteří se pomalu ploužili po zamrzlé hladině jezera, následováni mladými kultivujícími, kteří se vydali na lov jelenů. Z jejich hrudí tryskaly proudy energie a mířily k magickým zbraním. Silná a čistá duchovní síla způsobila, že magické zbraně žhnuly stále silnějším světlem, které ve sloupech směřovalo k obloze a zvětšovalo obrovskou puklinu do Nekonečných pekel.

„Co to dělají?“

„Zdá se, že strážci přišli o vlastní mysl a vůli. Ovládá je šachová formace Zhenlong,“ zachmuřil se Chu Wanning. Pohledem pátral v průvodu. Zarazil se a zbledl. Pevně stiskl Mo Ranovo rameno, prsty se mu chvěly.

„Co je?“ Mo Ran se ohlédl a vzápětí uviděl uprostřed zástupu povědomou postavu. V úleku vydechl: „To je Xue Meng?!“

163. kapitola - Mistr a Bu'gui

Na lov jelenů se do lesa vydalo více než dvacet mladých lidí, a i v do Xue Mengova těla byl vložen šachový kámen Zhenlong.

Vypadali jako loutky, které se nebojí bolesti ani smrti. Svými meči pobíjeli démony, aby jim zabránili narušení magické formace, ale nestarali se o nestvůry, které uprchly do noční temnoty.

Účel těchto šachových kamenů byl očividný. Měly chránit formaci pěti živlů.

Chu Wanning už nemohl déle snášet pohled na to, jak je jeho žák využíván. Pokusil se vyběhnout za ním, ale Mo Ran mu v tom zabránil.

Chu Wanning zatnul zuby a zašeptal: „Pust'!“

„Nikam nechodte, počkejte...“

„Jak bych mohl ještě čekat? Táhle je Xue Meng!“

Chu Wanning měl příliš velkou sílu. Mo Ran ho nemohl udržet jen jednou rukou, proto ho pevně objal pažemi, druhou rukou mu zakryl ústa a odmítal ho pustit, i když se v jeho objetí divoce zmítal.

Mo Ran mu začal šeptat do ucha, na zadní stranu šíje mu proudil horký dech: „Vyzít jen tak, to je příliš zbrklé. Nesmíte být tak vznětlivý. Pro jednu mně poslechněte. Hmm?“

Jedinou odpovědí, které se dočkal, byl úder loktem. Mo Rana zabořila tvář. Chu Wanning jeho ruku odstrčil a nadechl se. V očích měl hněv a zabručel: „Dokud je ovládaný pomocí šachové formace Zhenlong, jeho duchovní síla se rychle vyčerpává. Toto místo je plné démonů. Když uděláme nějakou chybu, přijde o život!“

„To nedovolím.“

Mo Ran ho popadl za ruku, v očích mu planul oheň. „Já vím, jak se ta šachová partie hraje. Věřte mi.“

Jeho odhodlaný výraz Chu Wanninga překvapil a zatajil dech. Z dálky se ozvalo zavytí. Otočili se a uviděli, jak se na Xue Menga vrhá letící démon.

„Svist!“

Meč Longcheng se zaleskl v měsíčním světle. Xue Meng byl rychlý jako vlaštovka a démona rozťala ostrá čepel.

„Živý člověk, který se spojí se šachovým kamenem Zhenlong, postupně ztrácí duchovní sílu a nikdy už nebude tak silný jako předtím. Zatím je pod jeho vlivem jen krátce, teď ještě bude v pořádku.“

Chu Wanning se na něj zadíval a na čele mu vyskočila vráska: „Jak si tím můžeš být tak jistý?“

„... Dozvěděl jsem se to na svých cestách.“

Démon padl na zem a rozpadl se na prach. Xue Meng v ruce svíral meč. Z čepele meče stékaly kapky černé krve a kreslily ve sněhu záhadné obrazce.

Na tvář mu dopadal měsíční svit. Měl strnulý výraz a z očí mu zmizel všechn jas.

Mo Ranovi se sevřelo srdce.

V minulém životě se z Xue Menga nikdy nestal šachový kámen, kdo...

Zazněly vzdálené kroky.

Mo Ran se rychle vzpamatoval a zašeptal: „Vypadá to, že sem někdo jde.“

Lešem se prodrali dva lidé a kráčeli po břehu jezera směrem ke kruhu formace. Formace vzplanula nefritově zeleným světlem. Jeden z nich musel nést magickou zbraň. Mo Ran však nedokázal zahlédnout, jaká zbraň to je.

Muž rozbil ledový příkrov a vhodil magickou zbraň do středu formace. Formace se oslnivě rozzářila a temná mračna se roztrhala. Mezi mraky se objevil měsíc, jeho studené paprsky se vylily na led a osvětlily dvě postavy ve středu kruhu.

První z mužů byl oblečený do elegantních šatů ze zlatého hedvábí, ale nebylo možné spatřit jeho obličej; na hlavě měl bambusový klobouk, ze kterého splýval hustý závoj. Druhý kráčel po ledu bosý, zima mu zřejmě nevadila.

Muž zvedl hlavu a zadíval se na nebe.

Mo Ran vytřeštil oči.

„Jak je to možné!“

Xu Shuanglin?

Byl naprosto vyvedený z míry. Xu Shuanglin... starší Shuanglin?

Ye Wangxin adoptivní otec. V minulém životě chránil Ye Wangxi vlastním tělem a zemřel díky náhodnému zásahu. Jak by to mohl být on?!

Chu Wanning neviděl zmatek v Mo Ranově tváři. Poklepal mu na rameno a zašeptal: „Pojď.“

„Proč se ještě neukázal?“ řekl muž s bambusovým kloboukem stojící vedle Xu Shuanglina. Když nyní promluvil, Mo Ran poznal Nangong Liuův hlas.

Nangong Liuův hlas zněl smutně a neklidně. Zaklel: „Sakra, nezmýlil jste se?“

„Počkáme a uvidíme,“ řekl Xu Shuanglin.

„Rychle! Musíte tu puklinu zvětšit. Nevím, kdy někoho z hostů napadne, aby se za námi vydal. Brzy může být pozdě!“

„Vím, že máte obavy, ale to nechápete, že Nebeská puklina se může jedině zvětšovat? Naposled v Motýlím městě se nám situace vymkla, protože jsme příliš spěchali, a nakonec se na místo dostavilo deset velkých sekt. Pokud nebudete trpělivý, přijdete zkrátka.“

„... Hm!“

Xu Shuanglin zavřel oči a řekl: „Vůdce sekty, nebylo nijak snadné shromáždit pět zbraní spojených s pěti živly, které dokážou pohltnout duchovní energii kultivujících. Vydržel jste čekat tolik let, tak proč to nedokážete o jedinou noc déle?“

„Máte pravdu.“ Nangong Liu se zhluboka nadechl a přikývl. „Čekám už pět let... Ne, není to jen pět let. Čekám na to od chvíle, kdy jsem se stal hlavou sekty Rufeng...“ Promnul si prsty ukryté v rukávech, oči se mu v noční tmě zablýskaly.

„Čekám...“ zamumlal Nangong Liu.

„Už nemusíte čekat.“

Nad pustou hladinou jezera se nesl drsný mužský hlas. Bylo to nenadálé, jako když příkrov mraků protne blesk. Ti dva lidé na jezeře se vylekali a ohlédli se jeden po druhém.

Vysoko na nebi plul jasný měsíc nad desetitisíci horami a řekami. V koruně stromu stál štíhlý muž, jeho úzké fénixí oči planuly, jeho sněhobílé šaty se vzdouvaly.

„Nangong Liu! To je váš konec!“

Nangong Liu překvapeně zaťal zuby a řekl: „Chu Wanning...!“

Noc zahořela zlatým světlem, ve kterém Chu Wanning vypadal ještě nebezpečněji.

„Není to snad sám Yuheng noční oblohy, Beidou nesmrtnosti? Jak to, že jste nezemřel při tom neštěstí v Motýlím městě? Proč se mícháte do mých věcí, vy zatracený hlupáku?!“

Chu Wanning se zarazil, potom nakrčil čelo a beze všech okolků vykřikl: „To vy jste způsobil tu katastrofu před pěti lety?“

Když Nangong Liu uviděl, že je všechno prozrazeno, už nic nepředstíral a studeně se zasmál: „A když ano?“

Chu Wanning pozvedl Tianwen, jeho prsty hladily vrbovou kůru a větévka v jeho ruce zářila jasněji a jasněji.

Noc byla jasná jako stříbro a on měl oči ostré jako sokol.

„Když jste chtěl získat meč z jezera Jincheng, jeden z tamějších kouzelných tvorů za něj požadoval zlaté jádro vaší ženy. Nechal jste své manželce vyříznout srdce a hodit ho do jezera. Byl jsem tak rozhněvaný, že jsem vás chtěl zabít. Vy jste tehdy nařikal, že Nangong Si je ještě příliš malý na to, aby mohl ztratit i otce... Tvrdil jste, že jste nebyl při smyslech a že si to vyčítáte. Také jste sliboval, že se stanete nejspravedlivějším členem sekty Rufeng a už nikdy nebudete páchat zlo, vy...“

Vrbová ratolest se celá rozvinula, zlaté světlo jasně zářilo.

Chu Wanning zasyčel přes zaťaté zuby: „Nangongu, vy jste zloduch!“

„Obviňujete mě?“ Nangong Liu se zcela hrdla rozesmál. „Proč učený mistr Chu neobviňuje raději sám sebe, že byl tak mladý a nezkušený? Tehdy vám bylo jen patnáct nebo šestnáct let, že? Byl jste dost prostoduchý. Utrousil jsem pár slov, procedil pár slz, zaštitil jsem se odpovědností, kterou mám k jiným a vy jste projevil milosrdenství a nechal mě na pokoji. Haha, učený mistře, proč si nepřipustíte, že to, co se děje dnes, je i vaše vina?“

Ještě, než zvuk jeho hlasu odumřel, udeřil Chu Wanningův vítr.

Tianwen prolomil temnou noc a rozletěl se přímo k místu, kde stál Nangong Liu. Zatančily blesky jako letící draci, obloha vzplanula ohněm. Jezero se rozestoupilo a všechen led popraskal.

„Všichni sem!“ zakřičel Nangong Liu.

Loutkám, které bloudily po jezeře, se rozsvítily oči. Všechny se otočily k Chu Wanningovi a rozběhly se. Xue Meng, který z nich měl největší bojové dovednosti, byl v jejich čele.

„Klang!“

Longcheng se prudce srazil s Tianwenem, Chu Wanning, z obav, aby Xue Mengovi neublížil, o několik kroků ustoupil. S nelítostným výrazem pronesl: „Nangongu, jakým trikem jste využil jeho schopností?“

„Haha, nehodlám se od vás nechat zabít, to je celý můj trik!“ Nangong Liu se hlasitě smál. Všechno to jsou živí lidé, které ovládám. Chu Wanningu, tento mladý pan Xue je váš žák? Postavíte se mu? Jste bezmocný, můžete leda sedět a čekat na smrt. Vy nemůžete dělat vůbec nic, můžete mě jedině nechat jít, vy...“

Náhle zmlknul. Úsměv na jeho tváři zamrzl.

Chu Wanning byl až příliš klidný.

Klid vepsaný v jeho tváři ho znejistil. Nangong Liu se zachvěl a jeho rty se pohnuly. Zdálo se, že z něj dostal strach.

„Co chcete dělat...“

Chu Wanning neztrácel čas žvaněním s Nangong Liuem. V očích měl led. Zvedl ruku, švihl Tianwenem a vykřikl: „Tianwene, deset tisíc rakví!“

Z půdy rašily tucty vrbových větviček a poutaly loutky jednu po druhé. Jako drak se ze zamrzlého jezera vynořil mohutný a pevný kmen vrby, závratně rychle rostl vysoko nad vlny; všude kolem se rozlétly ledové krystalky. Na vysoké větvi seděl Chu Wanning, šaty mu vlály ve větru, zvedl svou dlouhou, silnou paži a zvolal: „Jiu'ge, sem!“

Z dlaní mu vytrysklo zlaté světlo, které se mu rozlilo na klíně, kde najednou spočívala uhlově černá citera. Z konce citery pučely olistěné větévky, kvetoucí orosenými květy jabloně haitang a její struny byly čisté a bílé jako sníh.

Magická zbraň Jiu'ge.

Nejprudší a nejsilnější způsob útoku, který dokázal vyvinout Tianwen byl „vítr.“ Nejsilnější technika Jiu'ge byla „píseň,“ která očišťovala mysl, srdce i tělo. Chu Wanning přivolal citeru, aby zahrál „píseň“ jen několikrát. Lidé ovládaní šachovou formací Zhenlong vypadali zmateně. Napřed zápasili s úponky Tianwenu a teď se popleteně rozhlíželi na všechny strany.

Nangong Liu zuřil. Tiše odříkal zaklínadlo, na čele mu vystoupily žíly, jak zápasil s Chu Wanningem. Když viděl, že se už déle neubrání, vztekle se otočil a poručil: „Shuangline, zaražte mu to hraní na citeru!“

„...Já? Ach, jistě, jistě.“

Xu Shuaglin si bezmocně povzdechl a pokusil se vylézt na strom za Chu Wanningem. Vzduchem se však mihl temný stín a zatarasil mu cestu.

„Starší Shuangline, prosím, poslouchejte mě.“

Xu Shuaglin zamrkal a zasmál se.

„Chcete mně zastavit? Vaše žákovská oddanost mistrovi je opravdu dojemná.“

Chu Wanning na Mo Rana kývl: „Bariéra.“

„Všechno je připravené.“

Mo Ran se tam objevil jednoduše proto, že měl přikázáno vytvořit kolem jezera bariéru. I když Nebeská puklina nebyla tak široká jako v Motýlím městě, v Nekonečných peklech bylo uvězněno množství šílených démonů. Pokud by jich puklinou uprchlo příliš mnoho, tento prašný svět by se utápěl v krvi a dlouho by to nešlo nijak zastavit.

Mo Ran a Shuaglin se střetli a v okamžiku si vyměnili více než deset úderů.

„Starší Shuangline, nesnažte se útočit na mého mistra,“ řekl Mo Ran. „Napřed se budete muset utkat se mnou.“

„Proč?“ zasmál se Shuaglin. „To spolu teď vážně musíme bojovat? Musím vás upozornit, že jste až příliš smělý mladík. Tady strýček je už moc starý, nehodlá vám tu vaši drzost dál trpět. Když se do vás opravdu pustím, může se vám něco stát,“ smál se dál. „Slituje se malý bratříček a nechá mně jít? Nechá mě abych si pohrál s jeho mistrem?“

Ve svém minulém životě viděl, jak Xu Shuaglin zemřel a věděl, že to nejspíš není zlý člověk. Ale naneštěstí se ukázalo, že společně s Nangong Liuem má svůj podíl na všech těch neštěstích, která se udála. V tu chvíli se cítil bezmocně, proto mlčel a jen si s ním vyměňoval údery.

Jakmile Shuanglina spoutá, bude snadné zjistit, co opravdu ví. Shuanglin se však pohyboval s velkou obratností a byl mnohem rychlejší než Nangong Liu. Vznášel se nad ledovou tříští na jezeře s lehkostí papírového draka. Rudé světlo ho mohlo jen občas zasáhnout, ale ne ho pevně spoutat.

Navíc to byl otec Ye Wangxi, a než se ta věc vyjasní, Mo Ran si nemohl pomoci, aby k němu nepociťoval hluboké sympatie...

Xu Shuanglin se náhle zlomyslně zasmál: „Promiňte učený mistře, musím se vám omluvit.“

Mo Ran nechápal, proč to říká, ale znepokojilo ho to: „Cože?“

„Protože se chystám ublížit vašemu mistrovi.“

Shuanglin vztáhl ruku a špičky prstů mu zahořely jasným světlem. Směrem, kde Chu Wanning hrál na svou citeru, vylétl záblesk bílého světla.

Mo Ran měl takovou starost o Chu Wanninga, že přestal být pozorný k čemukoli jinému. Xu Shuanglinovi potemněly oči. Druhou rukou vytáhl vějíř, která měl složený za pasem a udeřil jím směrem k Mo Ranovu hrdlu.

„Svist!“

Krev se rozprskla jako když se rozvine červený květ. Mo Ran se sice výpadu vyhnul, ale ostrý okraj vějíře ho škrábl do krku.

Xu Shuanglin oklepal vějíř potřísněný Mo Ranovou krví a zahleděl se dolů, na kapku krve, která padala a padala, až se smísila s vodou jezera.

Sklonil hlavu, aby se podíval a zjistil, že Nangong Liu a Xu Shuanglin chrání formaci živlu dřeva. Magická zbraň se ponořila do zamrzlého jezera a pohlcovala esenci všech okolních rostlin.

Ve stejnou chvíli se magická zbraň rozzářila oslnivým nefritově zeleným svitem, a to díky tomu, že Mo Ranova krev obsahovala nesmírné množství duchovní energie. Země se zachvěla a po okamžiku mrtvého ticha se s burácením z vody vynořila prastará černá čepel.

Xu Shuanglin zakřičel na Nangong Liua: „Kouzlo je hotové! On přichází – pospíchejte dolů za ním! Do útoku!“

Do útoku?

To vyvolali nějakou bytost z pekel, aby bojovala?

To bylo to poslední, co Mo Rana napadlo. Když uviděl, jak se magický meč vznáší ve vzduchu, nepřemýšlel už o ničem. Celé tělo ho bolelo jako zbičované, nedokázal se pohnout ani promluvit.

Důvodem, proč se před ním vznášela magická zbraň spojená se živlem dřeva bylo to, že...

Byla to zloprověštná čepel císaře Taxian Juna, která prošla už tisícem bitev, magický meč Bu'gui!

Ucítit tupou bolest na hrudi a před očima se mu zatmělo. V uších se mu ozývalo nesrozumitelné mumlání, které se pořád a pořád opakovalo. Nemohl dýchat. Měl pocit, že ho zalévá všechna krev, kterou v minulém životě prolil, proudí k němu z temnoty, polévá mu celé tělo. Dělal se mu zle, točila se mu hlava a srdce mu bušilo jako zběsilé...

Když pochopil, k čemu se Xu Shuanglin chystá, poté, co se zbraně zmocní, Mo Ran už neměl čas uvažovat. Pozvedl ruku, aby magickou zbraň přivolal. Jakmile však uvolnil duchovní energii, uslyšel, že Chu Wanningova citera zmlkla. Měl pocit, že se děje něco špatného, a vynaložil všechny své síly, aby se dokázal otočit.

Zornice jeho očí se stáhly.

„Mistře!“

Jak mohl zapomenout! Chu Wanningovo zlaté jádro je křehké. Lékař v Xuanyuanově pavilónu mu řekl, že existuje nějaký druh rezonance mezi mečem Bu'gui a Chu Wanningem. Že by mohl strávit jeho už tak oslabené zlaté jádro.

Jak mohl zapomenout!

Mo Ran přerušil spojení mezi sebou a Bu'gui, a vyletěl na mohutnou vrbu, těsně předtím, než kouzelný strom přestal dál růst. Vzal pobledlého Chu Wanninga do náruče a doletěl s ním do háje pomerančovníků.

Ve stejný okamžik se zlomilo i Chu Wanningovo kouzlo deseti tisíc rakví. Očarovaní lidé však naštěstí byli příliš zmatení. Ačkoli se ještě úplně neprobudili, neposlouchali už Nangong Liuovy příkazy. Jen stáli na místě s náměsíčným výrazem.

„Mistře!“

Klečel ve sněhu, objímal bezvědomého Chu Wanninga, a hladil ho po tváři.

„Co je to s vámi?“

Když si všiml, že Chu Wanningovi vytéká z koutku úst pramínek krve, srdce se mu sevřelo ještě víc. Setřel krev a náhle si vzpomněl, jak mu Chu Wanning ležel v náruči na vrcholku hory Kunlun a krvácel z úst, nosu, očí i uší. Stejně jako nyní i tenkrát z něj ve spěchu otíral krvavé skvrny, ale čím více se snažil, tím hůř to vypadalo.

Bylo to jako rána dýkou do srdce.

Oči mu zčervenaly. „Bolí to?“

Chu Wanniga obklopila aura smrti a on měl pocit, že smrt se sápe i po něm, aby mu rozervala hrud'.

Bylo to mnohem strašnější než střípky rozbitých představ, které se mu míhaly před očima.

Potřásl hlavou, aby zahnal ty ochromující vidiny. S vypětím vůle se odvrátil, aby se mohl podívat na Nangong Liua. Stačil jediný pohled a zbledl.

Nechápal, kde vzal sílu, ale Chu Wanning pevně stiskl Mo Ranovu paži a chraptivě pronesl: „Pozor, tam!“

Mo Ran uviděl, že má tvář jako ze zlatého papíru a v ohromených očích se mu odrážejí plameny...

Oheň?

Odvrátil se a spatřil, že z Nebeské pukliny se nevalí proud démonů, ale vroucí láva z pekel. Oheň z nitra země se vylévá z oblohy. Démoni, kterým se nepodařilo uniknout, zuřící plameny spálily na popel. Neměli ani čas zavřeštět, než se proměnili v modrý dým.

Co se to stalo?

Pekelná láva proudila z oblohy jako mohutný rudo-zlatý vodopád, pomalu, důstojně a mocně. Láva dopadla do jezera. Rozlámaný led i voda začaly hořet jako suché dřevo. Nangong Liu i Xu Shuanglin, kteří stáli nejbliž, použili ta nejmocnější vodní kouzla, aby se ochránili před ohněm.

Plameny se šířily pomalu, ale bylo zřejmé, že brzy dosáhnou k těm, kteří stále ochromeně stojí na místě, k obětem šachové formace Zhenlong.

Mo Ran tiše zaklel a dlaní načrtl magickou pečeť. Ve vodní magii se však moc nevyznal, kouzlo se nepovedlo. Chu Wanning, který stále ležel v jeho náruči s bledou tváří, ho chytil za ruku: „Děláš to špatně. Dovol.“

Mo Ran ho podepřel, aby se posadil, ale zarazil mu ruku.

„Nehýbejte se už. Raději mně to naučte.“

Chu Wanning sice váhal, ale věděl, že jeho duchovní síla je vážně oslabená a nemůže dělat žádná kouzla. Proto vzal Mo Rana za ruce, pečlivě mu poskládal všech deset prstů. Potom mu ochraptěle přikázal: „Použij kouzlo.“

Ze špiček prstů mu začala proudit duchovní energie a ta vytvořila ve vzduchu bariéru. Náměsíčné loutky obklopila hradba z modrých vln.

Chu Wanning si oddechl. Chtěl něco říci, zvedl oči a v záři pekelných plamenů spatřil, že Mo Ranova pohledná tvář je pokrytá slzami.

On... Proč pláče?

Kvůli komu?

Chu Wanning byl zmatený.

Shi Mei tu není, Xue Meng není zraněný a Mo Ran neví, kdo jsou ti ostatní. To snad, u nebes a země, naříká sám nad sebou?

„... Nebreč.“

Mo Ran se vzpamatoval a začal si rychle otírat obličej.

„Jsi už tak velký, jak to potom vypadá?“

Mo Ran se na něj jen dál díval se slzavýma očima: „Bolí to?“

Když to Chu Wanning slyšel, na okamžik strnul. Pak jeho rozbolavělou hrud' zalila vlna tepla, jako by tam vyvřel horký pramen. Byla to směsice smutku a křehké radosti, hořkosti a bolesti, něčeho sladkého a zároveň svíravého. Poprvé v životě, tváří tvář pohromě, se ho zmocnily takové pocity. Bylo to naprosto nevhodné, ale nešlo to zastavit.

„Je to jen malá úhona. Vznikla nejspíš tím, že ve stejnou chvíli byly použity dvě velmi mocné magické zbraně. Odebralo mi to příliš duchovní síly, a proto se probudila má stará nemoc.“ Chu Wanning zvedl ruku a dotknul se jeho vlasů. „Neboj se, nic se mi nestane.“

Pak se zadíval na obrovský kotel pekelného ohně, na Sžíravý plamen šarlatového lotosu. Jeho oči potemněly, bolest z nich zmizela a zůstal jen hněv.

„Je třeba zjistit, co chtěl Nangong Liu spáchat a až přijde čas,“ odmlčel se a pokračoval bez jediné známky nejistoty. „Pak je třeba ho zabít.“

Chu Wanning měl teď v očích nenávist i lítost.

Nangong Liu měl pravdu. Tehdy u jezera Jincheng mu bylo teprve patnáct let a svět znal jen málo. Propustil Nangong Liua, ačkoli už tehdy ukázal, že nosí tvář démona. Aby neohrozil rovnováhu světa kultivace, aby malý A Si nezjistil, že Nangong Liu vyměnil život své manželky za magickou zbraň. Jeho nevědomost a přílišná laskavost vyústily do dnešních událostí. To on vypustil krvežíznivého tygra zpátky do lesa, kvůli němu hoří Sžíravý plamen šarlatového lotosu...

Co Nangong Liu skutečně zamýšlel?

164. kapitola - Mistr zabíje svého žáka

Odpovědi se dočkal vzápětí. Z kypící lávy se vynořila obří kostlivá noha. Jenom nehet na prstu byl veliký jako kolo od vozu. Noha dopadla do jezera a zaplnila dobrou polovinu. Druhá noha dupla dolů a pomerančovínky na břehu se rozlámaly jako třísky.

Ven z pukliny se prodral gigantický kostlivec. Otočil svou ohromnou lebkou, zavyl k obloze a potom vydal ohlušující řev. Pozvedl ostrou sekeru, máchl jí vzduchem. Řetězy, kterými byl ověšený, zařinčely a sekera se zařala do břehu.

Ze sekery zaseknuté v zemi se valily vlny horka. Zvedl se příval bahna a kamení, okolní rostliny se lámaly a trhaly z kořenů.

Vypadalo to, že místo, kde stojí Xue Meng se brzy propadne, náhle se modře zablesklo. Nangong Liu třímал oba své meče a použil veškerou duchovní energii, kterou měl, aby na něj zaútočil. Dvě síly se srazily s hlasitým třeskem, široko daleko se rozlétly hroudy hlíny a dřevěné třísky. Xu Shunganglin mu stál po boku, udržoval vodní bariéru a křičel: „Zasáhněte ho mezi žebra! Vidíte ho?!“

„Vidím.“

Nangong Liu zaskřípal zuby, jeho obvyklé smířlivé a poddajné chování bylo to tam. Zaútočil na hrudník obřího kostlivce.

Když se Mo Ran podíval lépe, uviděl že v hrudi kostlivce hoří plamen. V ohni byl nezřetelný obraz visící lidské postavy. Chtěl to vidět pořádně, ale nemohl, protože mezi obřím kostlivcem a Nangong Liuem se mihotal oheň.

Dalo by se hádat, že Nangong Liu vynaložil mnoho úsilí, aby z pekel přivolal takového příšerného démona. Té stvůře mohl poručit, aby svět lidí uvrhla do zkázy. To se zdálo pochopitelné. Ale co to Nangong Liu provádí teď, proč riskuje ztrátu kultivace, kterou rozvíjel po celý život, aby s tou věcí bojoval.

To je vážně divné...

Mo Ran však neměl čas, aby o tom dál přemýšlel. Xue Meng i ostatní zase stáli na svých původních místech. Pokud budou bojovat, mohli by je ohrozit. Mo Ran znovu vyvolal Chu Wanningovo kouzlo, vykřikl: „Jiangui, deset tisíc rakví!“

Tucty červených úponků se začaly plazit všemi směry, jako syčící hadi ovinuly všechny šachové kameny rozestavěné na břehu, a potom se stáhly k okraji.

„To nebylo špatné, docela to umíš.“

Chu Wanningova slova Mo Rana zahřála u srdce. Měl tady někoho, koho miluje, a měl tady někoho, koho musí ochránit svou mocnou kouzelnou zbraní. Mo Ran sledoval boj, a přesto byl bezstarostný.

Zjistil, že Nangong Liuovy útočné techniky za moc nestojí, ale jeho úniky a obrana byly prvotřídní. Nevěděl nic o tom, že ten člověk tíhl k takovému druhu magie už od dětství. Žádný div, že když vyhladil sektu Rufeng, její pán uprchl hbitěji než zajíc.

Útoky obřího kostlivce byly drtivé, ale díky velkému tělu a pomalým pohybům Nangong Liuovi nijak neublížily. Nangong Liu šplhal po jeho kostech výš a výš, jako šaty vlály, červený střepec na jeho bambusovém klobouku vylétl – už stál na kostlivcových žebrech a skrz bílé kosti viděl člověka, připoutaného ke kostlivcovu srdci.

Nangong Liu hlasitě vykřikl, jako by sám byl někdo, koho vysvobodili z krutého mučení. Hlas se mu podivně zlomil, hlasitě se smál s obličejem obráceným k nebi.

„Hahaha... Hahahaha! Mám! Konečně... Konečně jsem tě našel!“

Podlité oči zastíněné bambusovým kloboukem se mu blýskaly. Vypadal křehce. Neměl nijak oslnivý zjev a jeho tvář se dala snadno zapomenout.

Nangong Liu si pro sebe stále mumlal, jako by ztratil rozum: „Našel, našel... Haha, hahaha... Našel jsem tě, našel jsem tě...“

Pozvedl meč z modré oceli a prudce bodl do nitra kostlivce, směrem ke spícímu muži.

MLčící muž v ten okamžik pomalu zvedl hlavu a otevřel oči. Xu Shuanglin začal zdola úzkostně volat: „Nedívejte se mu do očí! Říkal jsem vám, abyste se mu nedíval do těch jeho zatracených očí!“

Nangong Liu se však ocitl příliš blízko tomu muži. Nebyl dost opatrný a zahleděl se muži do očí. Nangong Liu zahlédl oči, kulaté jako psí, s rudými panenkami. Tělem mu projela ostrá bolest.

Vydechl hlasitě: „Ach!“ a zřítíl se k zemi.

Kdyby mu Xu Shuanglin nepomohl bariérou, zlámal by si všechny kosti.

Xu Shuanglin k němu rychle zamířil, bosé nohy pleskaly o zem. „Co jste to provedl? Díval jste se na něj? Neřekl jsem vám snad, že když se na něj podíváte, ucítíte bolest, kterou zakouší jeho duše? Vy...“

Zarazil se v půli věty. Nangong Liu třaslavě vstal. Bambusový klobouk mu spadl a odhalil rozčuchané vlasy a vyděšené oči.

„Au... Ááááhá!“

Měsíční světlo ozářilo jeho obličej. Pokusil se zakrýt si tvář a prsty se mu při tom bolestně zkroutily, bylo to však marné. Kůže vystavená měsíčnímu svitu praskala a odhalovala krvavé maso.

„Áááúúú!!“

Nangong Liu skučel a snažil si obličej zakrýt rukávy. V tom chvatu však obnažil své ruce a předloktí. Ruce mu pokryly tmavé skvrny, kůže i svaly se začaly trhat.

Mo Ran a Chu Wanning tomu nevěřícně přihlíželi – co se to jenom s Nangong Liuem děje? On snad... Co mu vlastně měsíční světlo způsobuje?

Xu Shuanglin svlékl své svrchní šaty a zakryl jimi Nangong Liuovi obličej, pečlivě ho zakryl a sám zůstal uprostřed zimní noci jen v bílém spodním oděvu. Vůbec necítil chlad. Bílý šat se rozhrnul a odhalil stoupající a klesající hrud'. Když viděl, že Nangong Liu bezradně sedí na zemi, rozhněval se a bez jakékoli známky úcty vůdce sekty bosou nohou nakopl.

„Proč tady sedíte? Proč nevstanete?! Pokud ho nedokážete zabít ani s pomocí veškeré duchovní energie, kterou jste nashromáždil, po zbytek života na to nebudete moci ani pomyslet!“

Kdo by si pomyslel, že Nangong Liu, ta smrdutá kupa smetí, se sice chová tvrdě a krutě, ale uvnitř je slaboučký a roztřesený jako hromádka rosolu. Teď si tu sedí, slzí, teče mu z nosu a fňuká: „Tolik mě to bolí... je snad lepší zemřít, než žít dál takhle... to je peklo. Krvácí mi celý obličej. I moje ruce... já to nevydržím. Shuangline, já už to nevydržím. Udělejte to pro mě...“

„Udělám to pro vás, udělám to pro vás, jako vždycky pro vás dělám všechno!“ Xu Shuanglin se rozzuřil a začal ho kopat do hlavy. „Proč mi nepředáte místo vůdce sekty a nenecháte mě to pro vás zařídít!“

„Myslíte si snad, že nechci?“ Nangong Liu kopání srazilo k zemi, kde se svíjel a nařikal. „Myslíte, že nechci? Je mi z toho zle! Kletba, kterou na mě Luo Fenghua uvalil, mě bude pronásledovat po celý život! On chtěl, abych na tom místě musel zůstat až do smrti! Tolik bych si přál, aby to někdo dělal místo mě! Jenom nedokážu sundat ten prsten!“

„Luo Fenghua?“ zašeptal Mo Ran. To jméno je mi nějaké povědomé, jako bych ho už někdy slyšel.“

„Ten byl hlavou sekty Rufeng před Nangong Liuem.“ Chu Wanning poslouchal jejich hovor a mračil se. „Byl jím jenom dva roky a pak onemocněl a zemřel.“

Mo Ran se zarazil: „Vedení sekty Rufeng se přece dědí mezi potomky rodiny Nangong, jak se mohl objevit vůdce sekty s příjmením Luo? Neměl se jmenovat Nangong?“

„Za obvyklých okolností by to byl někdo z Nangongů. Luo Fenghua se však vedení sekty Rufeng zmocnil.“

Mo Ran poslouchal, co Chu Wanning vypráví, a náhle si vzpomněl, že o tom člověku četl v knize o dějinách sekty Rufeng. Mo Rana však kniha nezaujala, bylo tam spousta zmatků v dějinách rodiny, množství dohadů a odboček.

Vyvalil oči: „Někdo ovládl sektu Rufeng?“

„Ano. Ale, ale je to poněkud citlivá věc a týká se současného vůdce sekty, takže se o tom příliš často nemluví. Nangong Liu se nestal hlavou sekty nijak snadno. Když byl ještě velmi mladý, jeho otec zešílel a zemřel. Než zemřel, určil svým nástupcem Nangong Liua. Nangong Liu však měl mladšího bratra, který byl ctižádostivý a v magii neměl sobě rovného. Ten odmítl takové rozhodnutí přijmout a v noci, kdy jeho otec zemřel, si přivlastnil prsten vůdce sekty, vyhnal Nangong Liua a stal se hlavou sekty.“

„Ale tím, kdo uchvátil místo vůdce sekty byl jeho mladší bratr. I on měl mít příjmení Nangong. Jak to, že se jmenoval Luo?“

„Nech mě domluvit.“ Chu Wanning se ohlédl za Nangong Liuem, který mezitím vstal, ačkoliv se celý třásl, pečlivě se zahalil do šatů, které mu dal starší Shuanglin a znovu se vydal za plamenem v hrudi obřího kostlivce. Potom pokračoval: „Nangong Liuův mladší bratr byl krvelačný a krutý, a to se zhoršovalo. Všechny, co se mu stavěli na odpor nechal přivléct před velkou bránu sekty Rufeng a tam každému z nich vyloupal oči. Já jsem tu hrůzu naštěstí neviděl, ale četl jsem záznamy, podle kterých se vyloupané oči odvážely ve třech vozech.“

Mo Ranovi se sevřelo srdce, ale mlčel.

Měl by ho odsoudit, ale jaké má on právo někoho odsuzovat?

Tento Chu Wanning neví nic o tom, co Mo Ran prováděl ve svém minulém životě. Kvůli osobní křivdě nechal zabít skoro každého ve dvaasedmdesáti městech sekty Rufeng, a jednoho z nich mučil tím, že ho pomocí plodu lingchi udržoval při životě celý rok, než mu konečně dovolil zemřít.

Když Mo Ran tentokrát přijel k sektě Rufeng, ze všech sil se snažil, aby se vyhnul vládci města. Nepřátelství, které k němu choval bylo příliš hluboké. Báł se, že když ho znovu uvidí, provede něco strašného a šíleného.

Ještě pořád je zlý.

Jaké má právo někomu vyčítat jeho krutost a krvelačnost?

Nangong Liu píd' po pídí šplhal k srdci obřího kostlivce, znovu bodnul mečem do sálajícího plamene. Natahoval se blíž a blíž, meč v jeho ruce se třpytil studeným světlem.

„Lu Fenghua byl jeho mistrem,“ pokračoval Chu Wanning, „a už nedokázal snášet jeho zvěrstva. Přidal se ke vzpouře, kterou vedl Nangong Liu. Postavili spolu armádu, a jedné noci ho úspěšně sesadili z místa vůdce sekty Rufeng. Nicméně Luo Fenghua se nechal opojit mocí a nebyl schopen předat prsten vůdce sekty Nangong Liuovi.“

Mo Ran byl překvapený: „Nosil ho sám?“

„Správně. Insignie vůdců sekt v sobě nesou velkou duchovní sílu. Takové předměty jsou věrné svému pánu a prsten sekty Rufeng je stejný. Zůstává u toho, kdo si ho nasadí. To může změnit jedině smrt.“

„... Ten Luo Fenghua byl u moci jen dva roky a potom zemřel. Nemohlo se stát, že ho Nangong Liu zavraždil, aby se mohl stát vůdcem sekty?“

Chu Wanning pokýval hlavou: „Podle dějin sekty Rufeng podlehl Luo Fenghua nemoci. Poté, co zemřel, Nangong Liu měl získat prsten vůdce sekty nazpět, ale to nikdo s jistotou neví. Nangong Liu vynaložil tolik úsilí, aby sem přilákal tu nestvůru, aby s ní bojoval a prý na něm spočívá kletba... Bojím se, že to nebude jednoduché.“

I Mo Ran měl dojem, že to nebude jednoduché, ale napadla ho další otázka: „Kam se poděl ten mladší bratr? Co se stalo s mladším bratrem Nangong Liua potom, co ho sesadili?“

„Je mrtvý,“ odpověděl Chu Wanning. „Té noci, když vypukla vzpoura, se Luo Fenghua rozhodl, že je na něm, aby udělal pořádek a zabil svého žáka vlastníma rukama. Říká se, že ho rozsekal na kusy.“

Mo Ranovi pokleslo srdce. Kdyby se choval stejně jako v minulém životě, a tento Chu Wanning to zjistil, také by se rozhodl udělat pořádek a nasekal ho nadrobno?

Ještě hloubal, když se ozvalo hlasité prásknutí. Nangong Liuův meč probodl muže uvězněného v obřím kostlivci. Kostlivec ohavně zaskřípal zuby a potom bolestně zavyl. Vztekle se oháněl a jeho ohromná kostnatá ruka hloubila v zemi krátery.

Vzduchem se nesla vůně ovoce smíšená se zápachem krve. Obří kostlivec se přestal hýbat. Klekl si na zem, všude padaly kusy lávy. Jeho kosti se začaly rozpadat, v jediném okamžiku se proměnily v bílý prach...

Nangong Liu vytáhl svůj meč, a chytil muže, který vypadl z kostlivce. Radostně se rozkřičel: „Já to dokázal! Jsem volný! Kletba je zlomená! Kletba je zlomená! Hahahaha!“

Snesl se na zem. Ve stejnou dobu postřehla skupina kultivujících, kteří se hnali ze síně Shile, že se tu něco děje a spěchali k jezeru Ganquan.

Když vůdce sekty Guyue'ye Jiang Xi zpozoroval bublající lávu, na jeho pohledné tváři se objevil výraz překvapení: „Neuhasitelný oheň země?“ Okamžitě pozvedl ruce a začal na svůj doprovod sypat kouzelný vodní prášek. Každá sekta měla vlastní obranné techniky, ale sektu Guyue'ye její kouzelný prášek dokázal ochránit i před žářem samotného slunce.

Když byl Jiang Xi hotový, otočil se a přísným tónem zeptal: „Nangong Liu, co to má znamenat?!“

Nangong Liu neodpovídal, jenom pevně svíral muže vytaženého z obřího kostlivce. Oheň, který obklopoval jeho tělo zmizel a on ztratil sílu i vědomí. Oči neotvíral.

Když Xue Zhengyong zahlédl Mo Rana a Chu Wanninga, běžel k nim a vystrašeně křičel: „Ran Ere, Yuhengu, jste v pořádku? Meng... Kde je Meng Er?“

Mo Ran ho začal uklidňovat: „Xue Meng je v pořádku, je tam...“

Xue Zhengyong se zadíval směrem, kam ukazoval a spatřil Xue Menga ovinutého silnou větví tak, že mu byla vidět jen hlava.

Xue Zhengyongův obličej nemohl nezblednout. Zamířil přímo k Xue Mengovi. Mo Ran ho začal tahat zpátky a vysvětlovat: „Strýčku, to je jen na chvíli. Brzy bude úplně v pořádku. Ta vrba ho chrání. Nechoďte tam, zůstaňte s námi.“

„Co se stalo?“ vyptával se napjatě Xue Zhengyong. „Z dálky jsme viděli vpád démonů a vůdce sekty Nangonga...“

Otočil se a uviděl Nangong Liua stát uprostřed lávy, s bezvládným tělem v náručí.

Měl pocit, že je něco špatně. To tělo, proč mu připadá nějaké povědomé?

Jako by kdysi, moc a moc dávno... Jako by kdysi tvář toho člověka už viděl.

Ale ten člověk vypadal tak obyčejně. Vzpomínka na něj zapadla někam hluboko. Xue Zhengyong se nedokázal rozpomenout. Ale měl pocit, že něco je špatně. Že všechno je špatně. Uviděl, jak Nangong Liu zvedl hlavu, obličej měl zalitý krví a ústa do široka otevřená.

Nangong Liu se hlasitě smál a oči mu nezvykle planuly. Bylo to úplně jiné než jeho obvyklé podlézavé chování.

Do toho se tam objevili Ye Wangxi a Nangong Si.

„Otče,“ zašeptal Nangong Si.

Oproti tomu, Ye Wangxi, když viděla Xu Shuanglina, který se držel stranou, překvapeně vykřikla: „Tatínku?!“

Xu Shuanglin se zadíval na Ye Wangxi a zavrtěl hlavou, aby jí dal na srozuměnou, že nemá chodit blíž. Jeho bílý spodní oděv pleskal ve větru. Zahleděl se na výjev po sobě, na Sžíravý plamen šarlatového lotosu, zvedl bradu a tváří mu proletěl lehký úsměv.

Když se bosýma nohama dotknul lávy, zahýbal prsty a vyletěly jiskry. Sklonil hlavu, jako kdyby na něco čekal a v očích se mu zalesklo světélko, jako když zlatý kapr vyskočí nad hladinu temné tůně.

„Íííííí!“

Nějaká kultivující v zástupu zděšeně vykřikla.

Xu Shuanglin hlavu nezvedl, jenom se usmál. Ovšem, že věděl, co se děje. Zaslechl zvuk ztrhaného masa.

Nangong Liu za ním uchopil muže za ramena. Ve svitu měsíce mu prokousl hrdlo a žíznivě polykal krev.

Po tom jediném výkřiku se nikdo další neozval, nikdo mu nebránil. V tu chvíli nikdo nechápal, co se to děje, všichni byli jako zkamenělí...

Vůdce nejpřednější sekty světa, sekty Rufeng, Nangong Liu, tu celý zbědovaný ohlodává mrtvolu?

Co to má znamenat...

„Otče!!“

Nangong Si se vzpamatoval jako první. Jako smyslů zbavený se vrhl za Nangong Liuem. Ye Wangxi ho nemohla zadržet, proto běžela s ním.

„Otče, co to děláš? Co to děláš!“

„Vůdce sekty...“

Šaty, kterými si zakrýval tvář dávno spadly, obličej vystavený měsíčnímu světlu ho nesnesitelně bolel. Čím hůře trpěl, tím usilovněji se zakusoval do masa mrtvoly, jako by to byl pramen čiré vody pro žíznícího, lék pro nemocného, jako jediná záchrana.

Někteří kultivující ten pohled nevydrželi a ze zástupu se ozvaly zvuky dávení. Jiní jen tiše šeptali: „Jak se to jen mohlo stát...“

„Šílenec... šílenec...“

„Hnus...“

Měsíc pomaličku ozářil Nangong Liuovu postavu. Nangong Liu sklonil hlavu a otrásl se křečí, z úst mu vytékala krev. Potom hlavu zvedl a otevřel krví potřísněná ústa. Zakřičel: „Ááááhááá!“

Maso a kůže na jeho tváři se díky tomu, že jedl mrtvé tělo toho muže nezahojily. Místo toho měsíční paprsky jeho rány zhoršovaly.

Celou tvář měl pokrytou krví, jen oči bíle prosvítaly. Upustil tělo na zem a začal po něm šlapat. Pak se sehnul pro Xu Shuanglinovy šaty. Vrčel jako zvíře: „Proč to nezabralo... Je to k ničemu! K ničemu!“

Jeho meridiány zbytněly, roztřásl se mu ruce, z krví podlitých očí se valily slzy, vyvolané strašnou bolestí.

„Bolí to... přílišně to bolí... nejraději bych zemřel... Já chci umřít!“ Zoufale chrčel. Potom ho něco napadlo, upustil Xu Shuanglinovy šaty, sklonil se, aby muži vytrhl srdce.

„Zlaté jádro! V tamtom určitě nebylo dost síly... musím sníst jeho zlaté jádro! Zlaté jádro ... zlaté jádro!“

V tu chvíli se mu do zad zařal ostrý pařát a vynořil se mu z hrudi.

Rozstříkla se krev.

Otřesený Nangong Liu zřejmě už nemohl dělat nic. Necítil bolest, jen se nechápavě otočil.

Otevřel oči podlité krví a uviděl Xu Shuanglina s úsměvem na neposkvrněné tváři.

„Co ještě chcete jíst? Podávání jakékoli potravy lidem ve vašem stavu je politováníhodné plýtvání.“

165. kapitola - Místře, to je on!

Ostrý spár, ze kterého číselo obrovská duchovní síla, se stáhl a vytryskla záplava jasně červené krve.

Nangong Liu střídavě otvíral a zavíral rty, ale nedokázal ze sebe vypravit jediné slovo. Nezdálo se, že by čekal, že mu Xu Shuanglin zasadí ránu do zad. Po chvilce vydávil množství krve a padl na kolena.

„Otče! Áááá!“ křičel bolestně Nangong Si.

„Vůdce sekty!“

Všichni byli naprosto otřeseni.

Xu Shuanglin se v klidu posadil do dřepu a jako by se nechumelilo, vytáhl ze svého váčku qiankun nějaké ovoce. Nacpal plod Nangong Liuovi do úst a donutil ho jej spolknout.

Mo Ran to zpozoroval a zbledl: „To je plod lingchi?“

Ovoce, které Xu Shuanglin nechal sníst Nangong Liua, bylo stejné, jaké museli spolýkat členové pernatého klanu přivázaní ke sloupům v Prameni broskvových květů, plody, které umírajícího drží při životě, a smrt ho nemůže z jeho utrpení vysvobodit! Nangong Liu si nepochybně přál smrt. V kleku na kolenu se křečovitě stočil jako mořský korýš.

Jeho tělo se divoce roztřásl. Xu Shuanglin na něj upřel planoucí oči.

„Vůdce sekty, po většinu svého života jste ve mně budil lítost, a i na jeho konci, nejste nic než ubožák, se kterým si každý dělá, co chce.“

Ye Wangxi se zděsila: „Tatínku?!“

„Otče... Nechte mého otce na pokoji! Nechte ho být!“

Ukázalo se, že krev není voda. I když Nangong Simu otec k srdci příliš nepřirostl, nemohl se dívat na to, v jakém strašném stavu je.

Vyrazil proti Xu Shuanglinovi, ale ten ho jedinou rukou zastavil.

Xu Shuanglin mu věnoval studený pohled.

„Když hovoří starší, mladší by mu neměl skákat do řeči. Kleknout!“

Jenom ukázal prstem a Nangong Si rázem ucítil na zádech tíhu sta liber. Sotva se dokázal udržet na nohou. Zatnul zuby a vzdoroval, nakonec však ztěžka padl na kolena.

„A Si!“

Ye Wangxi se okamžitě postavila před Nangong Siho, aby ho chránila. Nemohla proti Xu Shuanglinovi pozvednout meč, proto jen stála a dívala se. Ve tváři měla vepsanou bolest i zmatek: „Tatínku, neubližujte mu...“

„Kdo by mu chtěl ubližovat, copak na něm záleží?“ Xu Shuanglin se odvrátil a zadíval se na Nangong Lia. Zvedl nohu a kopl ho do zakrváceného obličej.

„Už je to tolik let. Když už tu stojíme tváří v tvář nejudatnějším hrdinům světa, nemohu si pomoci, abych na onu osobu nezavzpomínal.“

Nangong Liu vykašlával krev: „Chcete napravit minulost? Co chcete vykládat? Neřekl jste mi snad, že když přivolám z pekla Luo Fenghuovu duši, pak se zlomí kletba, kterou na mně přivolal? Že se uzdravím, že už se nikdy nebudu muset bát noci. Jenom jste lhal ... vy ... vy jste mi lhal...“

Mladými kultivujícími ta slova nepohnula, ale Xue Zhengyong a jeho vrstevníci se zatvářili udiveně. Xue Zhengyong si pozorně prohlédl mrtvé tělo mladého muže.

„Luo Fenghua?“

„Je to Luo Fenghua!“

Tam na zemi skutečně ležel dřívější učitel bratrů Nangongů, který nakrátko obsadil místo vůdce sekty. Jediná hlava sekty, která nesla jiné příjmení – vůdce sekty Luo Fenghua!

„Vaše důvěřivost byla dojemná,“ smál se Xu Shuanglin. „Že se ta kletba dá zlomit? Zabil jste ho vlastníma rukama, a teď jste pil jeho krev a jedl jeho maso. Vy jste takový prostáček.“

„To jsem jeho krev a maso neměl pít a jíst? I když jsem ho připravil o moc a přichystal mu předčasnou smrt, on, ještě, než zemřel, proklel prsten vůdce sekty, který mě nechal nasadit.“

Trvá to už přes deset let... ani jediný den... ehm, ehm, ani jediný den... ani jedinou noc jsem nestrávil v klidu! Já... ne... já měl...

„Ovšem,“ Xu Shuanglin lhostejně přikývl. „Bylo to nutné.“ Pak se ohnul v pase a divoce se rozesmál. Přidřep, vzal Nangong Liua za bradu a řekl: „Vedl jste si výborně. Nikdo by to nedokázal lépe, nikdo by nebyl poslušnější než vy... vůdce sekty, nikdo není hloupější než vy.“

Zlomyslně se zachechtal a dodal: „Ty hromado hnoje.“

Xu Shuanglin se pomalu napřímil, klidná tvář se roztáhla do lehkého úsměvu. Vztáhl paže a oznámil: „Vážení, hostina je u konce, ale já si dám ještě zákusek. Všechny zdvořile zvu, aby se spolu se mnou podělili.“

Někdo pobouřeně vykřikl: „Xu Shuangline! O co přesně se tu snažíte?“

„Vlastně o nic vážného nejde, jen jsem se chtěl s přítomnými sdílet několik zajímavostí. Sekta Rufeng vévodila světu kultivace více než sto let a za tu dobu se v ní událo tolik příšerných skandálů, že je není možné ani všechny vyjmenovat. Mezi nimi je jedna taková věc, se kterou jsem otálel přes deset let a dnes ji chci vyjevit před celým světem!“

Jak mluvil, jeho hlas se uklidňoval.

Pak řekl docela mírným tónem: „To bude patrně samotný závěr tajných dějin sekty Rufeng.“

Když to Nangong Liu slyšel, zmocnil se ho strach. Celý se roztrásl a rty se mu chvěly tak, že sotva mohl promluvit. Jenom se upřeně díval na muže, který stál na hladině ohnivě řeky. „Vy... Kdo sakra jste? Kdo jste?!“

Xu Shuanglin se odvrátil a usmál, ale neodpověděl.

V jeho ruce se zatřpytilo světlo; v ruce svíral dýku. Pevně ji uchopil a probodl si dlaň. Z ruky začala téct krev. Namočil prst v krvi na paži si nakreslil magickou pečeť.

S úsměvem se otočil: „Vůdce sekty, vy chcete vědět, kdo jsem. Až uvidíte jisté věci, všechno plně pochopíte.“

Mo Ran se k němu chtěl vrhnout, ale Chu Wanning ho zastavil.

„Mistře?“

„To není škodlivá kletba, to je kouzlo snové vzpomínky. Je velmi podobné magické iluzi z Pramene broskvových květů. To kouzlo umožní ostatním, aby viděli jeho vzpomínky. Počkej, podíváme se, co nám chce ukázat.“

Magická pečeť namalovaná Xu Shuanglinem se rozzářila, její obrazec stoupal vzhůru, stále výš a výš, pořád se zvětšoval, až překryl celé jezero. Útržky vzpomínek se sypaly z oblohy jako prach a brzy pokryly celou hladinu jezera.

Zemi jako kdyby zasypaly hluboké závěje sněhu. Kouzlo začínalo působit a krajina se proměnila.

Třebaže všichni dosud stáli na břehu jezera, rozlámané dřevo i láva zmizely a na místo nich se objevil nefritem obložený pavilón, patřící sektě Rufeng.

Vyhlídky pavilónu byla prázdná, až na dvě osoby, kdy jedna z nich seděla a druhá stála.

Stojící muž byl bosý a prostě oblečený. Neměl ani pořádně učesané vlasy, byl dokonce rozčuchaný. To byl Xu Shuanglin. Sedící muž měl okázalé tmavorudé šaty a velmi světlou pleť. To byl Nangong Liu.

Nangong Liu si palcem hladil hřbet ruky. V tváři měl napjatý výraz.

„Je už pět magických zbraní připraveno?“

Xu Shuanglin nepřiliž zdvořile odpověděl: „Ptal jste se na to už devětkrát. Jestli se mě dnes zeptáte podesáté, přestanu se v tom angažovat.“

Nangong Liu se cítil zoufale; nedokázal ovládnout třas nohou. „Dobrá, dobrá, pak tedy počkáme až se sjedou hosté na svatbu. Ukažte mi seznam obětí. Chci se přesvědčit kolik lidí ze seznamu ještě chybí.“

Xu Shuanglin mu podal svazek papírů a Nangong Liu jím hned začal listovat. Oči mu žhnuly šílenstvím. Počínal si jako člověk, který umíral žízni a náhle se před ním objevil pramen vody. Stále horečnatě listoval ve svazku. Spočítal je jednou, spočítal je podruhé, jako by se zdráhal uvěřit tomu, co vidí, dloubal do rádků, jako by chtěl ve stránkách vyhloubit jamku.

„Všichni jsou tady.“

Xu Shuanglin viděl, že si mu mlá sám pro sebe jako blázen, proto řekl: „Je to více než dvacet silných mladých lidí, kteří v sobě chovají nesmíšenou živlovou esenci, přidejte pět magických zbraní, z nichž každá náleží určitému živlu, vezměte v úvahu spojení síly zlatého jádra a moci zbraní, i když jejich síla nebude tak velká jako při užití čisté duchovní esence, stále je to víc než dost. Zaručuji vám, že se mi podaří otevřít bránu Nekonečných pekel.“

Nangong Liu muchlal svazeček a nakonec kývl: „Dobrá.“

„Nicméně, toto je naše poslední šance. Pokud to zase zkažíme, zlomit kletbu pro vás bude daleko těžší.“

„Nepřipustíme, aby se něco pokazilo!“

„Když to říkáte vy, pak se určitě nic nepokazí,“ řekl Xu Shuanglin lhostejně.

„Dobrá, dobrá, dobrá. Nepokazím to, nepokazím to.“ Nangong Liu se zarazil a pak se zeptal: „Shuangline, pořád mám obavy. Nemohli bychom si ten plán projít ještě jednou?“

„Bratře, už jste si to opakoval více než desetkrát.“

Nangong Liu se nenechal přesvědčit: „Zopakujme si to ještě několikrát. Vždy je lepší být připravený.“

Xu Shuanglin vypadal bezradně: „Jistě, je to na vás.“

Nangong Liu začal odříkávat: „V předvečer svatby mého syna se všichni hosté shromáždí v síni Shile. Já připravím losy, a musí být vytaženo dvacet jedna losů, které označím předem.“ Zvedl hlavu a zadíval se na Xu Shuanglina: „Teď vy.“

Xu Shuanglinovi nezbylo než se k němu připojit.

„... Ano. Já budu požadovat, abych mohl jít s nimi. Poté, co se ocitneme v hlubokém lese, zavedu oběti na břeh jezera Ganquan a zasadím do nich šachové kameny Zhenlong, přiměji je, aby mne poslouchaly a předaly svou duchovní sílu magickým zbraním. Až se to podaří, dohlédnu, aby každý z nich vypálil svou světlici. Ve stejný okamžik se otevře Nebeská puklina.“

„Výborně, výborně!“ Oproti Xu Shuanglinově lhostejnosti byl Nangong Liu velice rozčilený a mluvil dál. „Až uvidím vybuchovat světlice, vyšlu pět členů stráže a ve jménu obnovení pořádku se vydám do obory za vámi. Potom pět stráží rovněž přeměníme v šachové kameny Zhenlong a použijeme je jako oběť!“

Xu Shuanglin pokýval hlavou: „Neměla by tam být žádná chyba.“

„Nesmí tam být žádná chyba.“ Nangong Liu si pevně stiskl palec a zbledl. „Už mi to stačilo, už mi to stačilo...“ Chvilí si sám pro sebe brumlal, pak prudce zvedl hlavu a zeptal se: „Xu Shuangline, Shuangline, opravdu nevádí, že se nepoužije duchovní esence? Pokud energie magické zbraně nebude dost čistá...“

„Nemějte obavy. Je to nejlepších pět magických zbraní. Mohou pohnout horami a přelít moře. Jakmile absorbují duchovní sílu obětí, nepochybně se to podaří.“

„Ale co když ne? Co když se brány pekel nepodaří otevřít, co když se, jako v Motýlím městě zase objeví někdo, kdo se bude vměšovat... Co třeba ten Chu Wanning!“ vykřikl Nangong Liu. „Věčně jenom strká nos do věcí jiných lidí. Když v Motýlím městě náhodou přišel o život, bylo to nadmíru výtečné, ale kdo mohl tušit, že ten vypelichaný starý osel má dost moci, aby ho přivedl zpátky mezi živé? To je k vzteku!“

Když to Mo Ran viděl, strašně se rozhněval. Tehdy v Motýlím městě se to úplně vymklo. Sekta Rufeng vyslala velký počet kultivujících, aby pomohli tu hrůzu zastavit. Více než sto žáků sekty Rufeng padlo v bitvě, a to jen kvůli těm dvěma ...

Který z nich je falešný Gouchen?

Je to Nangong Liu nebo Xu Shuanglin?!

„Chu Wanning si nezasluhuje smrt,“ řekl Xu Shuanglin v přeludu. „Je to schopný muž. Taková smrt by byla zbytečná.“

„A co když to nenechám jen tak? Nemůžu vystát ten jeho nadutý obličej!“

„Vůdce sekty, dovolte mi namítnout, že jste Chu Wanninga před několika dny sám viděl, že? Jak na tom byl? Vstal z mrtvých. Utrpěl nějakou újmu duchovní síly?“

Nevím nic o jeho duchovní síle, ale jeho povaha se nezměnila ani v nejmenším,“ prskal Nangong Liu. „Vznešený a povýšený nad všechny ostatní. Připadal jsem si jako pes, který se plazí v bahně u jeho nohou!“

Xu Shuanglin se zasmál: „Vůdce sekty použil velmi zajímavé přirovnání.“

Bude lépe, když o tom budete držet jazyk za zuby, ale pokud nehodláte mlčet, budu se já hněvat! Jsem mocnou hlavou nejpřednější sekty světa. Jedna věc je muset se klanět Chu Wanningovi, ale něco jiného je dívat se na obličej jeho žáka. Ten jeho žák je náramně povedený. Učený mistr Mo, který nemá ponětí o slušném chování. Je ještě horší než jeho mistr.“

Zafuněl, oči se mu leskly zlobou.

„Přesto má tak úžasně čistou a silnou duchovní esenci živlu vody. Přál bych si, zahodit všechny ty magické zbraně a použít jeho. To byl původní plán, použít jeho maso a krev jako sloup síly obětovaný nebesům, který by otevřel bránu do Nekonečných pekel!“

„Už dvakrát jsme selhali, v jezeře Jincheng a v Prameni broskvových květů,“ namítl Xu Shuanglin. „Potom pět let cestoval sám. Během těch pěti let bylo velice obtížné o něm zjistit jakékoli zprávy. Podařilo se nám ho obelstít jen jednou, když byl vlákněn do boje s démonem sucha ze Žluté řeky a byl vážně zraněn. Jenže ten klouček měl štěstí, protože ho zachránil Jiang Xi, který těmi místy projížděl. Teď Mo Ranovi narostla křídla, už to není šestnáctiletý nebo sedmnáctiletý mladíček. Ani jeden z nás by ho neporazil. Techniku duchovní esence živlu už nemůžeme použít.“

„Jen počkejte!“ vztekal se Nangong Liu. „Jakmile zlomím kletbu, moje moc značně naroste. Až ten čas přijde, budou učený mistr Chu spolu s učeným mistrem Mo přede mnou klečet na kolenou a poslouchat moje příkazy!“

Když to Xu Shuanglin slyšel, rozesmál se, ale nic k tomu nepoznamenal.

Nangong Liu se zadíval na prsten na svém palci a prudce vydechl.

„Shuangline, před pět lety jste vzdal pátrání po duchovních esencích živlů. To nebylo jen proto, že Mo Ran odešel do hor a vy jste o něm neměl zprávy, že?“

Pomalou odtrhnul pohled od prstenu a řekl: „Bylo to kvůli tomu, že jste našel duchovní esenci živlu země u Ye Wangxi, vidíte? Nechtěl jste se vzdát své adoptované dcery, protože ona je jediný blízký člověk, kterého na celém světě máte...“

„Na celém světě nemám žádného blízkého člověka,“ přerušil ho Xu Shuanglin s kamennou tváří. „Vůdce sekty, vy jste si přece dobře vědom toho, že duchovní esence živlu ohně patří vašemu synovi. I kdybych se já vzdal Ye Wangxi, vzdal byste se vy jeho?“

„Nechme toho.“ Nangong Liu s poráženeckým výrazem mávl rukou. „O čem dále hovořit, když se magické zbraně dají využít jako náhrada. Není třeba to rozebírat, udělejme to tak.“

„A co když magické zbraně náhradu neposkytnou?“

Nangong Liu se ulekl: „Co tím myslíte? Neříkal jste snad, že se nemůže nic pokazit?“

„Vůdce sekty, není třeba se tak rozrušovat. Jsem jen zvědavý, zda by se na světě našlo pět duší, ochotných obětovat se pro své rodiny a díky kterým bychom byli schopni snadno otevřít bránu. Chcete dál snášet bolest prokletí, nebo...“ Koutek úst se mu zkrivil náznakem posměšku. Nic dalšího už neřekl.

Nangong Liu mu neodpověděl. Po dlouhé době, tak dlouhé, že si všichni mysleli, že vzpomínky se už vyčerpaly, Nangong Liu zašeptal: „Starejte se o sebe, nebo vás nebesa a země zničí.“

Všichni se po jeho slovech začali ponuře mračit, zvláště takoví jako Xue Zhengoyong, který miloval svého syna víc než vlastní život. Necháпали Nangong Liuovo rozhodnutí, a rozzlobeně opakovali: „To je ale hloupost... Tygr přece nesežere otrávené maso. Neváhal by obětovat vlastního syna, aby sám žil? To je směšné!“

Nangong Si stál na místě jako přikovaný a díval se někam do prázdna. Jeho tvář postrádala jakýkoli výraz a oči jako by mu osleply.

Zatmělo se, útržky vzpomínek zavířily, ozvalo se kvílení větru.

Poté se iluze znovu rozzářila, nebe bylo jasné. Proti obloze se tyčila vysoká hora, která odrážela oslnivě bílé světlo. Někdo vykřikl: „To má být jezero Jincheng?!“

166.kapitola - Mistrova úcta k paní Rong

U břehu jezera Jincheng ležel kámen s vytesaným nápisem: „Cesta vpřed je obtížná.“ Jediní živí lidé tady byli Nangong Liu a Xu Shuanglin. Důvodem, proč byli na tomto místě jedinými živými lidmi, bylo ohromné množství mrtvol.

Je třeba zdůraznit že mezi mrtvými byli také mořští lidé.

„Pospěšte si, pokud bude cesta nepřístupná a jiní kultivující nebudou moci vystoupit na horu, může to vzbudit podezření.“

„Už je to skoro hotové.“

Xu Shuanglin vložil mořskému mládenci do úst černé semeno a tiše odříkal zaklínadlo. Mořský mládenec se nejistě postavil na nohy a oběma se jim uklonil.

S hlasitým šplouchnutím se ponořil zpět do jezera Jincheng, jehož hladina byla pokrytá rozbitým ledem.

„Stále ještě úplně neovládám tuto zapovězenou techniku,“ řekl Xu Shuanglin. Jakmile se v ní trochu zlepším, už jim nebudu muset cpát šachové kameny jednomu po druhém. Rozhodím kameny a ony samy splní mou vůli.“

„To je tak mocné kouzlo?“

„Proč by se tomu jinak říkalo zapovězená technika? Když už dokážete kultivovat na takovou úroveň, toto je jen zvláštní znalost. Viděl jsem takové, kteří...“ Xu Shuanglin se odmlčel a pak se rozesmál. „Totiž, chtěl jsem říci, že v knihách jsem viděl zmínky o někom, kdo dokázal zachovat vědomí živých bytostí a zároveň je přimět, aby dobrovolně plnili jako příkazy. To je naprosto úžasné. Já na své úrovni dokážu ovládnout tělo, ale ne mysl. K tomu mám pořád velmi daleko.“

Nangong Liu přikývl: „Není třeba, abyste kultivoval příliš usilovně. Není dobré přitahovat pozornost.“

„Vůdce sekty má pravdu.“

„Vy jste však přišel s tou metodou, kdy odstranění kletby vyžaduje otevření bran pekel a otevření bran pekel je třeba shromáždit esence pěti živlů, tedy, kovu, dřeva, vody, ohně, země a duchovní energii. Duchovní esence živlů se ve světě hledají jen obtížně. Nemůžeme po nich jednotlivě pátrat, ale abychom změnili nebesa a zemi, využijeme vlastností jezera Jincheng. Kultivující, kteří sem přijdou pátrat po magických zbraních nám sami napoví, jakou duchovní esenci mají ve svých zlatých jádrech. Stačí si jenom v klidu počkat.“

Z vaku u sedla vyndal pomeranč a začal ho loupat. Loupal ovoce a zároveň obdivně vzdychal: „Shuangline, ani netvoří z jezera Jincheng na vás nestačili. Máte tak úžasné schopnosti.“

Xu Shuanglin se usmál: „Vůdce sekty je příliš laskavý. Jezero Jincheng, to jsou jen starobylé trosky, které tíží stovky miliónů let. Z mohutného toku moci Gouchena Vznešeného zbylo sotva pár kapek. Jinak bych své schopnosti stěží dokázal uplatnit.“

„Když už o tom mluvíme, jakou odměnu ode mne žádáte?“ zasmál se Nangong Liu hlasitě.

„Nemám, oč bych vás požádal.“

„Ach, to přece nejde. Jen mi to povězte.“

„Pak mi, vůdce sekty, prosím dejte polovinu toho pomeranče.“

Nangong Liu strnul, pak se však usmál: „To, že chcete? Oloupal pomeranč a podal ho Xu Shuanglinovi. „Rád vám ho dám celý.“

„Polovina úplně stačí,“ na Xu Shuanglinových rtech visel lehýnký úsměv. „Nechci si toho brát příliš.“

„Vy jste ale opravdu zvláštní člověk. Tak tedy půlku.“

Nangong Liu mu podal pomeranč. Xu Shuanglin měl zakrvácené ruce a nezdálo se příhodné, aby do nich něco bral. Zakousl se do pomeranče, který Nangong Liu stále držel ve své ruce a pak prohlásil: „Není špatný, pěkně sladký a šťavnatý.“

V ten okamžik, pod slunečními paprsky, Xu Shuanglinův úsměv najednou působil děsivě. Z koutků úst mu tekly kapky pomerančové šťávy a on vyplázl dlouhý jazyk a olízal je. Vypadal přitom jako jedovatý had, který ukazuje svůj rozeklaný jazyk.

Nangong Liu se lekl a ucukl rukou. Ve tváři měl zmatený a zároveň vystrašený výraz. Bylo zřejmé, že nechápe, čeho se tak najednou bojí.

„Jen se podívejte,“ řekl Xu Shuanglin.

„Cože?“ Zdálo se, že Nangong Liu nechápe, co slyší. Po chvíli vyvalil oči a na jeho tučném obličejí se objevil složitý výraz. „Ano... to...“

„Lidožravá ryba.“ Xu Shuanglin ukázal na mršinu vyplavenou na písčnou pláž a sklonil se k ní. Rybí příšera se lví hlavou odhalila své dlouhé zahnuté tesáky. Šedočerné oči se otevřely, ale nebylo v nich už žádné světlo.

Xu Shuanglin si namočil prsty v její krvi a přičichl k nim. Nevědomky zašoupal bosýma nohama. S úšklebkem pronesl: „Fuj, smrdí.“

Napřímil se a kopl do mrtvé ryby. „To byl zřejmě jeden z těch vzácných vodních tvorů, kteří obývali jezero Jincheng. I když tu Gouchen zanechal mnoho zvláštních bytostí, aby zbraně střežili, čas dokáže změnit mnohé. Démon se osvobodí, božstvo padne, o kouzelných tvorech ani nemluvě.“

„Tehdy, když jsme tu byli ... chtěl jste po mně, abych obětoval Rong Yanino srdce...“

Všichni, kteří stáli vně přeludu, byli otřeseni ještě více než dosud, až na Chu Wanninga, který už pravdu znal.

„Co?!“

„Rong Yan... to byla... to byla...“

Někteří si spolu šeptali, ale jiní už upírali udivené a lítostivé pohledy na Nangong Siho.

„To byla jeho...“

Nangong Si nejprve strnul, potom se celý roztřásl. Zavrával a klesl na zem. Jeho tvář byla bledší než tvář mrtvého, hrůznější než tvář ducha.

„Matka? To není možné... To není možné!“

Ye Wangxi ze všech sil zadržovala slzy: „A Si!“

„To není možné.“

Byl jako šílený, jeho pohledná tvář se šklebila strachem, hněvem, smutkem i děsem zároveň. Byl k nepoznání a neslyšel už, co kdo říká, neslyšel už vůbec nic.

„To není možné! Matka zemřela při boji s netvorem! Otec řekl, že zemřela, protože jí netvor vyrval srdce!“

Roztřásl se a šeptal si sám pro sebe: „Neměla srdce... vyrval jí srdce a proto zemřela...“

Neproléval slzy, měl široce rozevřené oči, které se podlily krví. Chraplavě opakoval stále stejná slova, napřed šeptal, pak křičel, potom zběsile řval: „Vyrval jí srdce! Vyrval jí srdce!“

Vzpomínky se vracely.

Tehdy byl ještě moc malý. Jeho rodiče a další lidé se vydali k jezeru Jincheng získat magické zbraně. Jasně si pamatoval ten večer předtím, než se to stalo. Protože byl ještě malý a hledal zábavu, dováděl s Naobaijinem v lovecké oboře. Byla už noc, když se přikradl nazpátek do domu a pokoušel se budít zdání, že si opakuje učení. Nevěděl však, že po večeři sem přišla jeho matka, aby mu darovala vyšívaný toulec. Když prohledala dům a nikde ho nenašla, pochopila, že se zas tajně vydal ven, aby si hrál.

Rong Yan byla velice chladná žena a nebyla jako jiné matky, aby Nangong Siho slepě milovala. Když se vrátila k jeho lůžku, byl tam a předstíral, že čte Svobodné daleké toulání. Zakroutila hlavou. Prikázala mu, aby přestal a zeptala se ho: „Co jsi dělal po večeři?“

„Nangong Si nevěděl, že Rong Yan už zjistila, že byl na rybách. Odložil knihu, podrbal se na hlavě a usmál se: „Mami, já si četl.“

„To jsi celou dobu četl tady?“

Chlapec se bál trestu, proto si trval na svém a kývl: „Hmm... ano, ano!“

Rong Yan napřímila svou elegantní šíji, zvedla bradu, sklopila oči a studeným tónem pronesla: „Ty lháři!“

Nangong Si byl zaskočený a obličej mu zrudl: „Já nelžu.“

Rong Yan se s ním nehádala. Vzala bambusový svitek a zeptala se: „V Severním oceánu žije leviatan kun – jak pokračuje první věta?“

„a po celém světě... a...“

„Ryba tak velká, že nikdo ani netuší, kolik tisíců má mil!“ Rong Yan se zamračila, mrštila svitkem na stůl a přísně prohlásila: Mladý pane Nangongu, co vám matka říkala? Je mi jedno, jestli si budeš hrát venku do noci, ale neopovažuj se lidem lhát!“

„Mami ...“

„Ticho!“

Když viděl, jak je rozzlobená, zmocnil se ho strach. Mnohem víc než svého dobrosrdečného otce, se bál matky, která se chovala jako generál.

„Ty jsi ale nevychovaný.“

Dítěti zrudly oči. Báł se, že ho bude dál hubovat, a tak se zkoušel dohadovat: „Já se nevrátíl pozdě. Jenom jsem se najedl a pak jsem si šel ven hrát.“

Rong Yan na se na něj dívala bez mrknutí oka. Matka, která byla předtím jenom rozčilená, teď cítila hluboké zklamání nad tím, že si její syn usilovně hledá nějakou výmluvu a začínala se opravdu hněvat.

„Vrátil jsem se hned, když se začalo stmívat.“

„Plesk!“

Nangong Siho řeč přerušil mlaskavý políček.

Rong Yanina hrud' stoupala a klesala. Měla stále zdviženou ruku a vztekle křičela: „Nangong Si! Chamtivost, nenávisť, lež, vražda, zneuctění, loupež a drancování, to je sedm skutků, kterých se vznešený pán ze sekty Rufeng nikdy nesmí dopustit! Hodláš své matce stále lhát?!

Chvilku mu trvalo, než přišel k sobě. Z očí se mu valily slzy a cítil se ukřivděně.

„Kdybys nebyla tak přísná, lhal bych ti? Vždycky mě jen biješ a nadáváš mi... Vůbec na mně nejsi hodná! Nemám tě rád! Já mám rád tatínka!“ Jak to vyhrkl, chystal se vyběhnout a najít Nangong Luia.

„Tady budeš!“

Rong Yan ho znovu udeřila a strašlivě se mračila. Namířila dlouhý nehet obarvený červeným kardamomem na synův nos, oči jí planuly.

„Co chceš u otce najít? Tvůj otec je poddajný, jen každému lichotí, je k ničemu, jako kupa smetí. Co se od něj chceš naučit?! Sed!“

„Já nechci! Nechci!“

Jakmile ho pustila, chtěl znovu utíkat. Nezbylo jí proto nic jiného než zvednout paži a vyvolat kouzlo, které ho spoutalo. Nangong Si padl na kolena, ponížený i rozvzteklý zároveň. Byl jako zvíře zavřené do klece a pořád lapal po dechu.

„Nech mě! Nechci takovou mámu jako seš ty! Nikdy jsi mi neřekla nic hezkýho, nikdy ses o mně nestarala, jen mi nadáváš... Umíš mi jen nadávat!“

Rony Yanina tvář bledla a rudla, rty se jí chvěly, když tiše říkala: „Zůstaneš doma a přečteš celé Svobodné daleké toulání. Zítra to zkontroluji. A jestli budeš pořád zlobit, tak...“

Když došla na konec věty, zůstala bezradně váhat. Tak co? Nevěděla, proč má tak drsnou povahu, proč je tak silná a prudká. I tváří v tvář svému slabošskému manželovi zůstávala taková, a ani na veřejnosti ho nešetřila a nezdráhala se mu dát co proto.

Ale tady jde o Nangong Siho... co má dělat?

Zůstala stát, cítila smutek a hněv, zklamání i bezmoc. Nakonec ji ovládl hněv, rozkašlala se, kašlala a kašlala, dokud nevydávila krev. Bylo jí to jedno, jen vzala kapesník, a krev si utřela, aby to Nangong Si neviděl a pak promluvila ochraptělým, unaveným hlasem.

„Si 'Ere, ty jsi ještě malý. Ve světě je mnoho dobra i mnoho zla. Nemůžeš to všechno prohlédnout. Lidé, kteří se k tobě chovají laskavě nemusí mít pokaždé dobré úmysly a ti, kdo jsou na tebe tvrdí, to nemusejí myslet zle. Tvůj otec je slabý a neschopný a navíc... Odmlčela se. Chvilí přemýšlela a potom řekla: „Tvá matka si nepřeje, aby se z tebe stal takový kultivující, jako je on, takový vůdce sekty jako je on.“

Nangong Si se hryzal do rtů a mlčel.

„Že zlobíš, jsi tvrdohlavý a nechce se ti studovat, to není důležité. Ale jak jsi se mohl naučit lhát a podvádět? Naše sekta Rufeng, Škola větru, má staletou tradici. Vždy jsme dbali na to, abychom si zachovali naši ušlechtilost, a tak mohli stát v čele nesmrtelných. Tvůj otec ti takové pravdy nikdy nevštěpoval, ale já jsem tvá matka, když ti to neřekne on, řeknu ti to já a budu to pořád opakovat. I když mně nebudeš poslouchat, když si budeš myslet, že jsem přísná, i když mně budeš nenávidět.“

„Tatínek mi takové věci neříká, protože jsem jeho děťátko. Dělá všechno proto, abych měl radost a potom má radost i on. Ale co ty?! Ty že se chováš jako máma? Myslíš na mně jen jako na mladého pána ze sekty Rufeng, jako na budoucí hlavu sekty?! Když jsem s tebou, tak radost nikdy nemám! Nechci tě poslouchat!“

Zakryla si ústa kapesníkem a znovu se rozkašlala. Popadala dech a pak přísně prohlásila: „Dobře. Když nebudeš poslouchat, budu mluvit tak dlouho, dokud to nepochopíš.“

Chlapec si tvrdohlavě zakryl uši.

Pomyslela na zranění, která utrpěla při boji s démony. Třebaže každý den užívala lék, její stav se den ode dne zhoršoval. Když se rozhlédla, a světlo lampy jí neukázalo nic jiného než vzdorovité dítě, musela zavřít oči.

Pomalou promlouvala: „Tvá matka tu s tebou nebude věčně. Jednoho dne už na tebe nebudu moci dohlížet, už tě nebudu moci napomínat. Jen doufám, že jednou pochopíš, že ...“

Zmlkla.

Uviděla totiž Nangong Siho stočeného na zemi, jako uplakaný uzlíček, spoutaný jejím kouzlem. Její dítě, které se věčně vesele smálo, tu teď kvůli ní nařiká.

Rong Yan strnula, pak pomalu vykročila k magické bariéře. Zvedla paži, aby kouzlo zrušila, aby své dítě objala, pohladila ho po zrudlých tvářičkách a políbila ho na čelo.

Odolala té myšlence. Zůstala stát.

Poté dokončila větu: „Chamtivost, nenávisť, lež, vražda, zneuctění, loupež a drancování, to je sedm skutků, kterých se vznešený pán ze sekty Rufeng nikdy nesmí dopustit.“

„Nechci nic pochopit, nechci nic pochopit, já... já...“ Nangong Si zvedl uplakané oči a zakřičel na matku, která stála před bariérou: „Nenávidím tě! Nechci takovou mámu!“

Rong Yanina tvář venku za bariérou zbledla.

Ta tvář pronásledovala Nangong Siho ve snech už dvacet let. Když se probouzel, mívával polštář provlhlý slzami. Tehdy byl jako štír, který hrozil svými klepety a potom zabodl svůj jedovatý osten matce do srdce.

Bolelo to, stále to bolí.

Nikdy se to neurovňalo, nikdy se už spolu neusmířili.

Ani třetí den poté za ním Rong Yan do domu nepřišla. Jenom poslala služebňou, aby mu donesla toulec vyšívaný kaméliemi a dopis.

V tom dopise mu matka napsala jen tolik, že dobře ví, jakou má zálibu v bojových uměňích, zvlášt v lukostřelbě, a proto mu vyšila toulec. Také napsala, že odjíždí s otcem k jezeru Jincheng a až se vrátí, očekává, že bude mít Svobodné daleké toulání přečtené, a doufá, že odloží svou zarputilost.

A on?

Splňil matčina přání?

Byl pořád rozzlobený. Proto toulec, který mu matka dala, rozřezal nožem na kusy. Matčin dopis hodil do ohně a nechal shořet na popel.

Tak se jí pomstil.

Vždyť jí nenáviděl.

Chtěl, aby pochopila, že poučování od takové příšerné matky nebude nikdy poslouchat.

Zlostně vycenil zuby, rozhodl se, že mezi jím a ní bude neprostupná zeď.

Přesto čekal, že se matka před ním skloní, omluví se mu, nebo snad... Chtěl jenom, aby mu místo bezmocného vzteku dala laskavá slova nebo objetí.

Ale ona nepřišla.

Nepřiznala své chyby, neobjala ho, nelitovala, nebyla k němu laskavá.

Rozhodl se, že té ženě vyhlásí válku a že nad ní zvítězí...

A dočkal se její smrti.

„Vůdce sekty byl minulou noc přepaden. Jeho manželka ho bráňila vlastním tělem a zemřela, když utřžila ránu do srdce.“

Když přivezli rakev, Nangong Si stál omámeně před velkou bránou, jejíž věž se dotýkala oblohy. Všude bylo bílé hedvábí a papírové peníze. On, jako její jediný syn musel vést průvod, který jí vyšel v ústrety.

Podle zvyku starší rozbili porcelánové mísy a rakev byla přenesena přes oheň, aby se mohla vrátit k sektě. Tehdy se její syn měl uklonit a rozplakat, udeřit hlavou o zem, aby matku uvítal.

Nangong ale neplakal.

Cítil se zvláštňě, jako by nic nebylo skutečné, jako by to byl sen. Slunce zářilo oslepujícím bílým světlem a jemu bylo na zvracení a točila se mu hlava.

Není to skutečné.

... To není pravda!

Kdyby to snad byla pravda, co by měl dělat? Jak by se s tím mohl smířit... Jin a jang se v tomto životě oddělily. To poslední, co mu řekla bylo, že chamtivost, nenávisť, lež, vražda, zneuctěňí, loupež a drancování, to je sedm skutků, kterých se vznešený pán ze sekty Rufeng nikdy nesmí dopustit.

A co jí odpověděl?

Nechtěl na to vzpomínat, ale tolik jí tehdy nenáviděl, tak nestoudně na ni spustil. Matčina tvář za bariérou byla plná smutku a bolesti.

Bolest.

Bylo to opravdu bolestné.

Poslední slova, která řekl své matce... ta slova, která řekl...

Nenávidím tě.

Nechci takovou mámu.

Rakev nesli starší, kteří rozbili porcelánové mísy. Tisíce lidí klečely na zemi a naříkaly. Jeho otec tiše szel u rakve, Nangong Si tam stál a žmoulal zbytky toulce s vyšívanými kaméliemi, který rozřezal na cáry.

Sníh pokrýval jasně červené okvětní plátky i pestíky žluté jako peří káčátek. Její prsty se ještě nedávno dotýkaly hedvábí a vyšívaly ty červené květy. Nebylo zřejmé, jestli měla předtuchu smrti, nebo to byla pouhá náhoda, ale vyšila je velice pečlivě, jako by v té výšivce byla ukrytá všechna její nevyřčená láska, všechny rady, které ho měly provázet po celý život, jako by byly zapředené do hedvábných nitek a zašité do malého plátěného toulce.

Nangong Si jej pevně sevřel.

Byla to ta poslední věc, kterou mu matka v tomto životě dala.

Poznámka: Svobodné daleké toulání je součástí tzv. Sebraných spisů mistra Zhuanga, konkrétně vnitřních kapitol. Taoistický filozof Zhuang Zhou žil pravděpodobně v letech 369 až 286 př. n.l. Jedná se o totéž čtivo, které si Mo Ran nese ve 121. kapitole, jehož název jsem chybně přeložila jako Nespoutaného cestovatele. Sebrané spisy mistra Zhuanga do češtiny přeložil Oldřich Král.

167. kapitola - Místře, já nechci aby vám znovu spílali

Kvůli Nangong Siho bolesti vidina nezmizela. Krvavé divadlo pokračovalo, aby všem ukázalo krutou pravdu.

Nangong Liu na břehu jezera Jincheng rozšlápl hlavu lidožravé ryby, podíval se a ucedil: „Potvora!“

Jiná potvora chtěla zlaté jádro vaší ženy, ale to vůdce sekty dát nemohl,“ řekl Xu Shuanglin. „Pokud ovšem si vůdce sekty neusmyslel svou paní prodat za magickou zbraň.“

„Co to vykládáte? Od vás to zní tak příšerně. Sestra Rong měla už delší dobu podlomené zdraví. Proto nechala poslat pro nejlepší lékaře z ostrova Linling. Všichni řekli, že její čas je sečtený. Kdyby byla zdravá, chtěl bych ji snad dát nějakému netvorovi?“

Xu Shuanglin zvedl obočí, ale neřekl nic.

Nangong Liu se díval na lidožravou rybu, až se z ničeho nic rozzlobil a zavrčel: „Osud je nespravedlivý.“

Nezdálo se, že by Xu Shuanglin právě od něj, který měl bohatství i slávu, čekal, že si bude stěžovat na osud. Xu Shuanglin nedokázal zadržet smích: „Cože?“

„Říkám, že osud je nespravedlivý. Když sem lidé chodili žádat o kouzelné zbraně, ta směšná zvířata chtěla natrhat květy, složit pár veršů nebo zahrát píseň. Když přijdu já, musím narazit na zlovolné stvoření, které žádá život mé ženy... Co jsem měl dělat? Jak se rozhodnout?“

Nangong Liu se skutečně zlobil.

„Když jsem se tehdy vydal pro magickou zbraň k jezeru Jincheng... služebníci mlčeli, zatímco pán byl očerňován. Ten Chu Wanning... sakra, jak se do mě mohl pustit s mravokárným kázáním patnácti nebo šestnáctiletý spratek. Jak tam stál a důležitě vykládal! Nevěřím, že kdyby se měl rozhodovat on, dal by přednost umírající manželce před mocnou magickou zbraní!“

Xu Shuanglin se jen smál: „To nemůžete s jistotou tvrdit. Nedívejte se na mě tak, já mluvím vážně. Nikdy nedokážete uhodnout, co si takoví šlechtí lidé myslí.“

„A co si mám myslet já? Nejde mu o nic jiného než o slávu, vydobýt si jméno mezi bezejmennými, než ho pohltí moře času. Jako kdybych takové neznal!“

Čím víc nad tím Nangong Liu přemýšlel, tím byl rozčilenější. Zaklel a kopnul do ryby.

„Od chvíle, kdy jsem se stal vůdcem sekty, mi každý jen křivdí. Neřeknu jediné zlé slovo, celý den se jen na všechny usmívám... dobře, že umím potlačit hněv a přestát ponížení. Jinak bych v době, kdy jsem získal ten meč, zemřel Chu Wanningovým rukama.“

„Máte pravdu,“ usmíval se stále Xu Shuanglin. „Tehdy jsem si také myslel, že vás Chu Wanning chce zabít. Ale neočekával jsem, že se vám podaří přesvědčit ho. Nejen že jste unikl jeho Tianwenu, ale dokázal jste mu zamknout ústa, aby mlčel o tom, co se stalo u jezera Jincheng. Obdivuji vůdce sekty pro jeho schopnost přežít.“

„On chápal, že sektu Rufeng nesmí pohltit zmatky. Ať už zuřil nebo ne, co mohl dělat?“ řekl Nangong Liu. „Pak mám ještě Nangong Siho. Je lepší, když si myslí, že jeho matka podlehla těžkým zraněním, která utrhla při zápasu s démonem. Pravda by jím otřásla.“

Xu Shuanglin si povzdechl a souhlasně pokýval hlavou: „Není divu, že chce odejít. Na jeho místě bych z vás byl naprosto znechucený.“

„Myslíte, že to chci?“ ohradil se Nangong Liu. „Že mám na vybranou? Jak už jsem řekl, osud je nespravedlivý.“

Když to všichni viděli, začali se někteří pokradmu ohlížet po Chu Wanningovi a polohlasně mumlat: „Takže učený mistr Chu věděl o té věci s paní Rong?“

„Dokonce pomohl Nangong Liuovi, aby to utulal. Až dosud o tom nikomu neřekl ani slovo.“

„Možná že měl strach. Tehdy mu bylo teprve patnáct. Kdyby se skutečně dostal do sporů se sektou Rufeng, pak by nedokázal čelit následkům.“

Někdo se šeptem Chu Wanninga zastával: „To si nemyslím. Byla to pro něj prohra. Neřekl už Nangong Liu proč Chu Wanning neřekl pravdu? Báł se, že by Nangong Siho zdrtil zármutek.“

„Ale s ním se to má trochu jinak. Má se brát jako dítě, anebo jako budoucí hlava sekty? Co je důležitější?“

„Běda, kdyby byl promluvil dříve, sekta Rufeng by se nyní nenacházela v takovém otřesném stavu.“

„To nemůžete tvrdit. Kdyby s tím tehdy vyrukoval, horní kultivační oblast by upadla do chaosu ... každý zkrátka musí učinit nějaká rozhodnutí. Kdybyste byl na jeho místě, možná byste nebyl tak příliš ochotný s tím vším vyjít na veřejnost.“

„Hehe, tak by to určitě nebylo. Kdybych tam byl já, Nangong Liua bych odhalil. Když v takovém případě jen přihlížíte a nic nepodniknete, jste v podstatě spolupachatel.“

Mo Ran to dobře slyšel, třebaže hovořili tiše. Rozčílil se, sotva ho těch pár slov zatahalo za uši. Chtěl jít a vyříkat si to s nimi, ale někdo ho chytil za rukáv.

„Mistře!“

Chu Wanning zavrtěl hlavou: „Není třeba nic říkat.“

„To ale není pravda! Copak to nechápou? Nemohl jste to přece beze všeho rozhlásit. To nikdo nemůže vysvětlit, co bylo důležité? Určitě...“

„Máš vztek?“ zeptal se zpříma Chu Wanning.

Mo Ran přikývl.

„Musíš s tím něco udělat?“

Mo Ran znovu kývl.

„Dobře, tak mi pomoz zakrýt uši.“

„Nemám chuť se s nimi hádat, ale ani chuť poslouchat je. Pomoz mi zakrýt uši. Až přestanou, můžeš toho nechat.“

Mo Ran si stoupl za Chu Wanninga, zvedl ruce a jedno ucho po druhém mu zakryl. Zadíval se na lidi před sebou. Cítil hněv i bolest. Nechápal, že když je Chu Wanning to nejlepší, jak to, že se najdou takoví, kteří s tím nejsou spokojení?

Ten člověk už dva životy žil jen pro druhé. Nebyl sobecký ani jediný den. Proč se ti, co sami nedokáží rozeznat, co je bílé a co černé, musejí rýpat v tom, co dělal a nedělal?

Tak to chodí od jakživa. Lidé se dojímají nad tím, když nějaký lotr jednou udělá dobrý skutek a když dobrý člověk udělá malou chybu, nemůžou mu to zapomenout.

Taxian Jun v minulém životě připravil o život bezpočet lidí. Jednou daroval každému z mistrů chrámu Wubei deset tisíc zlatých prutů. Lidé ho potom velebili a tvrdili, že je buddha, který jim byl seslán v podobě reznického nože.

A co Chu Wanning? Je to nepochybně učený mistr a nejdobrotivější nesmrtelný. Sotva udělá sebemenší chybičku, hned ho začnou zlomyslně pomlouvati.

Pořád to samé.

Když Chu Wanning udělá něco chladnokrevně, začnou o něm říkat, že je nemilosrdný.

Když Chu Wanning projeví soucit, mluví o jeho zbabělosti.

Během svého pětiletého cestování Mo Ran slyšel i to, co se vykládá o událostech v Motýlím městě. Tvrdilo se dokonce, že Chu Wanning zbičoval klienta a ubližoval lidem, jen aby se proslavil.

„Je jako kus dřeva, co nemá ani trochu citu. Copak člověk dokáže žít bez tří, pěti dobrých přátel?“

„Podívejte se na toho Chu Wanninga, rozkmotřil se s vlastním mistrem, když mu bylo patnáct let a od té doby je sám. Kdo na celém širém světě by se s ním chtěl přátelit?“

„To je pravda, tehdy v tom Motýlím městě šlo přece o klienta, ať už byl špatný, jak chtěl. Chu Wanning byl tak svéhlavý, vůbec nebral ohledy na pověst své sekty, ani na pravidla kultivace. Myslím, že je sám, protože není tak úplně duševně v pořádku.“

Duševní choroba?

Kdo je tu vlastně nemocný?

Nezaplatil ten člověk snad dost?

To ho musel nechat vykrvácet, rozsekát na kousky, dokonce rozdrtit jeho kosti. To je ten poctivý, spravedlivý učený mistr Chu?

Mo Ran mu zakryl uši. Chu Wanning byl vysoký a štíhlý, ale současnému Mo Ranovi sahala jeho hlava sotva k bradě. Chu Wanning nebyl žádný slaboch, ale když ho tam Mo Ran viděl stát se sklopenýma očima, zmocnila se ho lítost. Nedokázal se ubránit návalu lásky a něhy, které k němu cítil.

Ještě víc, než kdy jindy měl chuť ho obejmout.

Jen obejmout, jen ho zahřát svým tělem uprostřed tohoto studeného a krutého světa, nic víc.

V hlavě mu vytanula otázka: Kdyby to záleželo na jen mně, udělal bych to, ale jak by ses potom ty zachoval ke mně? Chu Wanning byl na takové věci zvyklý, ale těžko by přijal Mo Ranovy důvěrnosti.

Vzpomínky na jezero Jincheng se vyčerpaly. Útržky vzpomínek se začaly hroutit a přetvářet. Chu Wanning se zadíval na Nangong Siho.

Nangong Si stále klečel zády k němu, ani se nepokusil vstát.

Chu Wanning si tiše povzdechl.

I když formálně nebyli učitelem a žákem, přesto mezi nimi takový vztah stále trval. Přál si, aby Nangong Si celý život věřil tomu, že jeho matka zemřela při boji s démony. Věci se však nevyvíjely tak, jak doufal.

V Chu Wanningových očích splynul pohled na Nangong Siho a vzpomínka na dítě, které klečelo v truchlícím domě.

Chlapec se pokoušel mluvit o něčem, co se naučil, ale bylo to těžké a nedokázal to vykládat souvisle. Otřel si slzy a začal matce vyprávět: „V Severním oceánu žije leviatan kun, ryba tak velká, že nikdo ani netuší, kolik tisíců má mil. Kdykoli se mění v ptáka, jmenuje se peng ...“ Zakoktával se. Pokaždé, když umlkl v mladinké tváři se objevila bolest, kterou by v jeho věku neměl nikdo poznat.

„A zase nikdo... a zase nikdo netuší... vyrušen ze svého klidu vzlétá... visí na obloze jako těžká bouřková mračna... Pohne-li sebou leviatan v oceánu, chytá se... chystá se...“

Tenký dětský hlásek utichl. Neotočil se, ale jeho dětské tělíčko se otřásalo jako vrba ve vichru. Nakonec si zakryl tvář. Protože už nedokázal zadržet slzy.

„Mami... já byl zlý, já byl zlý... Vzbud' se přece, mami... Já už si nebudu hrát. Jen se probud' a zase mně uč, ano?“

Nangong Si poté své každé ráno začínal tím, že opisoval Svobodné daleké toulání, a tak to šlo, dokud se ze zhýčkaného dítěte nestal mladým pánem sekty, učeným a odvážným.

Paní Rong odešla a už ho nemohla nic naučit.

Zanedlouho odešel také Chu Wanning a ani on už se nikdy nevrátil.

Upnul se na obnošený toulec, ušitý, aby mu připomínal jeho chyby a na slova, že chamtivost, nenávisť, lež, vražda, zneuctění, loupež a drancování, je sedm skutků, kterých se vznešený pán ze sekty Rufeng nikdy nesmí dopustit.

Nakonec v té nejpřednější sektě světa vyrostl v udatného a spravedlivého muže, někoho úplně jiného, než byl jeho otec.

Nyní od smrti paní Rong uplynulo téměř patnáct let.

Iluze pokračovala. Tentokrát se před zraky zástupu objevila Nangong Liuova ložnice. Byla jasná, úplňková noc. Nangong Liu ležel v posteli stočený do klubíčka.

Chu Wanning popleskal Mo Rana po ruce. „To stačilo. Chci se teď dívat.“

„Nemusíte se na to dívat,“ odvětil Mo Ran. „Já bych vám všechno vyprávěl.“

Nechtělo se mu sejmut ruce z Chu Wanningových uší, ale když ho Chu Wanning podruhé poplácal, věděl, že nemůže odmítnout. Svěsil ruce a zachmuřeně se rozhlédl po okolí. Rozhodl se, že každého, kdo ještě zmíní Chu Wanningovy prohřešky si zapamatuje, a pak si to s ním vyřídí.

V iluzi prošel Xu Shuanglin dveřmi, nedbale a pramálo zdvořile se uklonil. Zdálo se však, že to Nangong Liu je na takové chování zvyklý a zdaleka ho netrápí. Chvěl se, oči měl podlité krví a naléhal: „Shuangline, kde je lék? Kde je ten lék?“

„Ano, selhal jsem.“

„Hááááá!“

Nangong Liu vykřikl. Byl tak zdrcený, že nepokrytě slzel. „Jak je to možné... jak je to možné... Vždyť jste říkal, že to dokážete. Já už to nevydržím! Ve všech kostech v těle mně píchá! Pospěšte si a zavřete okna, ať sem nepronikne ani paprsek, ani paprsek...“

„Už jsou zavřená,“ řekl Xu Shuanglin. „Dnes je úplněk. Budete cítit bolest, i když nepůjdete ven. Je to marné. Nemůžete tomu uniknout.“

„Ne, ne. Kde je lék?“ Nangong Liu byl rozrušený. „A co lék! Říkal jste, že to bude úspěšné! Já vám věřil! Kde je lék?!“

„Četl jsem ty svitky znovu. Nemohlo se to podařit. Kletba, která na vás ulpívá je příliš mocná. Musíte se jí nějak zbavit.“

„Cože? Dám vám všechno, co budete chtít! Jen mi připravte ten lék!“

„Pak žádám zlaté jádro osoby, která tu kletbu uvalila,“ řekl Xu Shuanglin.

„Zlaté jádro... to chcete. Vy chcete jeho zlaté jádro?“

„Máte jej?“

„Jak bych mohl!“ vybuchl Nangong Liu. Vlasy měl divoce zcuchané a z úst mu tekly sliny. „Přece víte, kdo mě proklel!“ Můj dobrý mistr... ten zmetek, ten páchnoucí vřed! Ten spravedlivý a šlechetný muž! Luo Fenghua! Sebral můj trůn a já ho rozsekal na kusy, když jsem ho z něj srazil! Jeho popel jsem nechal nasypat do bažiny a jeho duši jsem poslal do pekla, aby se už nikdy nemohl znovu narodit! Jeho tělo je pryč! Vy chcete, abych našel jeho zlaté jádro? Kde ho mám vzít? Jak ho mám hledat!?“

Xu Shuanglin mlčel. Když Nangong Liu přestal křičet, propadl beznaději a sevřelo se mu hrdlo, prohlásil: „Znám ještě jinou metodu, ale je velmi složitá. Chcete to slyšet?“

„Mluvte, mluvte, rychle!“

„Luo Fenghua je sice mrtvý, ale vy byste měl znát Zápisky o mrtvých, kde je psáno, že všichni duchové, kteří přijdou do Nekonečných pekla, aby se už nikdy nenarodili znovu, mohou spojit své tři duševní složky a sedm složek tělesných, a tak se zrodí démon, který

vypadá přesně jako oni, jako když zemřeli. Čím strašnější byla jejich smrt, tím jsou mocnější a někteří dokonce stvoří obřího kostlivce, který chrání jejich duši.“

„A co tedy? Nemůžu si přece dojet do pekla pro jeho tělo...“

„Vy sice nemůžete jít tam, ale on může přijít sem.“ Xu Shuanglin se mírně usmál; jeho tvář vypadala v záři svící velmi pokojně, jako by se domlouval s přítelem, kam si zajdou večer na čaj.

„Svět démonů a svět živých je oddělený bariérou. Když se však podaří shromáždit duchovní esence pěti žvlů a vznikne tak dostatečně silný proud čisté duchovní energie, lze bariéru narušit a vytvořit puklinu do Nekonečných pekel.“

„Puklina... to má být průchod do Nekonečných pekel?“

Xu Shuanglin se zasmál: „Správně. Otevřeme puklinu a přivedeme na svět zárodek démona, kterému dal vzniknout Luo Fenghua. Zárodek démona vypadá úplně stejně jako nebožtík před svou smrtí, a dokonce má i zlaté jádro. Pak budete moci okusit jeho maso a zmocnit se jeho zlatého jádra bez obav z možného prokletí.“

Po chvíli pokračoval: „Duchovní esence pěti žvlů však bude velmi obtížné obstarat. Nejlepší by bylo najít někoho, kdo má velmi silnou a čistou duchovní sílu... nebuďte netrpěliví a dovolte mi o tom popřemýšlet.“

Nangong Liu otevřel ústa, jako by chtěl něco říci, ale podařilo se mu vydat jen děsivé zavytí. Padl na postel, třásl se, szel a z nosu mu tekla hlen.

„To je to skutečně tak bolestivé?“ vydechl Xu Shuanglin. „Váš mistr vás musel skutečně hluboce nenávidět, když svou vraždu pomstil tím, že na prsten uvalil tak strašlivou kletbu. I nebesa vás musejí litovat.“

„Auuúú...“

„Dobrá. Musíte to vydržet. Až vyjde slunce, přestane to bolet,“ řekl Xu Shuanglin a posadil se na kraj lůžka, překřížil nohy, jednou rukou si podepřel hlavu a druhou si položil na chodidlo. „Budu vám dělat společnost. Budu mluvit, abych vás rozptýlil a vy jste necítil takovou bolest.“

Nangong Liu byl zahrabaný do přikrývek a lapal po dechu.

„Nu, o čem bychom měli mluvit?“ pronesl Xu Shuanglin. „Proč si nepohovořit o Si Erovi?“ Není to právě poslušné dítě. Má dost prudkou povahu, což působí labilitu jeho zlatého jádra a sklony ke zlu a násilí. Zdá se, že se to v rodu Nangongů dědí. Slyšel jsem, že jeho pradědeček měl prý trpět stejnou chorobou?“

Nangong Liu se zavrtal hlouběji do přikrývek, polkl a zahuhlal: „Hm.“

„Co s tím budete dělat?“

„A co mám dělat?“ Nangong Liuův hlas zněl podrážděně. „Jeho choroba není zdaleka tak závažná jako ta moje a má daleko snadnější léčbu. Až se ožení, se svou manželkou ... budou moci stabilizovat tok duchovní energie pomocí partnerské kultivace. Raději se starejte o mou kletbu ...“

„Nestarám se o ni pořád? Čím více na to myslíte, tím víc vás to bolí.“

Xu Shuanglin proto znovu změnil téma, chytil se za palce nohou a rozvihňal se: „Bude mít jeho družka dost sil, aby partnerskou kultivaci přestála? Zaslechl jsem také, že Nangong Siho prababička se odebrala na onen svět v mladém věku.“

„Hlouposti a nesmysly.“

„Och, já se jenom náhodou zeptal, nedomníval jsem se, že by skutečně předčasně zemřela kvůli partnerské kultivaci,“ povzdechl si Xu Shuanglin. „Sekta Rufeng je tajemná a vůdce sekty častokrát obětuje život své paní, aby sám vyběděl z nesnáží.“

„Životy žen... jsou vždy... bezcenné.“

„Xu Shuanglin se zasmál: „Jak to, že tolik pohrdáte ženami?“

„Zřejmě nechápete učení zakladatele sekty.“

„Zřejmě nechápu. Co tvrdil zakladatel sekty?“

„Že sektu Rufeng by měl vést ušlechtilý muž.“

„Pravda.“

„Co je to ušlechtilý muž? Je to především muž, chápete konečně?“

„... Pfft, to je ale neotesanost. Vůdce sekty, jen aby váš pomýlený výklad nevedl k tomu, že zakladatel sekty v hněvu vyjde z hrobky hrdinů.“

Nangong Liu se roztřásl a řekl: „Vy jste se nikdy neoženil. Nerozumíte tomu. Ženy... jsou k ničemu, slouží jen k pokračování rodu, to je... to je jejich úkol. Prababička obětovala život za praděda zcela ochotně...“

„Ochotně?“ usmíval se Xu Shuanglin. „Potom budete muset najít pro mladého pána ochotnou kultivační partnerku, aby mu obětovala svůj život?“

„... Už jsem ji našel...“

Xu Shuanglin byl překvapený. „Co? Kdo je to? Kdo?“ Zdálo se, že je velmi zvědavý a posouval se dál a dál do postele, jako by chtěl Nangong Liua vymotat z příkrývek. „Pokud máte na mysli nějakou konkrétní uchazečku na místo manželky mladého pána sekty Rufeng, měli byste mi o ní vyprávět.“

Nangong Liu se zakryl příkrývkou a odvalil se. Chvilí bojoval s bolestí a pak zachraptěl: „Je to vaše adoptivní dcera, Ye Wangxi.“

168. kapitola - Místře, někdo předstíral svou smrt

Xu Shuanglin uprostřed toho výjevu vytřeštil oči. Lidé, kteří tomu přihlíželi z vnějšku, strnuli.

Když to uviděl Mo Ran, zmocnil se ho neurčitý pocit, že něco je špatně.

Prožil už dva životy. Když si dal dohromady tento rozhovor s událostmi z minulého života, nacházel znepokojivé souvislosti.

Věděl, že za Ye Wangxinou žádostí být pohřbena spolu s Nangong Sim, musí být něco hlubšího než přátelství. Bylo to také proto, že světu bylo tehdy dávno známo, že Ye Wangxi je žena.

Provdat ji za Nangong Siho...

Vypadá to tak, že otec hledal pro syna kultivační partnerku. Nicméně, zanedlouho po svatbě Nangong Si náhle zemřel, ale Ye Wangxi přežila... Mo Ran musel přemýšlet o Nangong Siho smrti...

Byla to jen náhoda?

To si nemyslel.

Xu Shuanglin v iluzi zatnul pěsti. Přestože se stále usmíval z jeho hlasu čísel chlad.

„Vy chcete, aby se Ye Wangxi provdala za A Siho?“

„Ano, ona je k tomu nejvhodnější.“

„Co znamená nejvhodnější?“ Xu Shuanglin se rozesmál. „Chtěl jste z ní vychovat velitele Stínové stráže, a proto jste jí napůl proměnil v muže. Teď říkáte, že ji chcete provdat za svého syna. To se nebojíte, že ji odmítne?“

„Je pořád nešťastný a když jsem si všiml, jak s Ye Wangxi často rozmlouvá, žertuje a vyhledává ji, řekl jsem si, že by se s tím smířil. Ale když jsem si s ním chtěl promluvit o svatbě, strašně se rozzuřil a řekl, že Ye Wangxi nemůže vystát. Důvodem proč se o ní tak staral, bylo prý to, že je to děvče a ve Městě stínů to pro ni bylo moc těžké. Se sňatkem nesouhlasil.“

„Mohl jsem snad ustoupit?“ pokračoval Nangong Liu. „Hádal se se mnou a řekl, že rozhoduji o jeho životě, aniž bych na něj bral ohledy. Začal se Ye Wangxi vyhýbat a jeho vztah k ní ochladl. Čím víc jsem na něj naléhal, tím odmítavěji se k tomu stavěl. Dokonce si vymyslel, že jsem vůči Ye Wangxi necitlivý a nejednám s ohledem na jeho dobro. Jako by jí snad neodmítal jen kvůli tomu, jak vypadá?“ postěžoval si Nangong Liu.

Xu Shuanglin však očividně nebyl na jeho straně: „Kdyby vás předchozí vůdce sekty z ničeho nic vyzval, abyste se oženil se ženou, o kterou nestojíte, udělal byste to? Já vím, není to dobrá otázka. Nikdy jste ho neposlouchal.“

„Je to hlupák! Když už se oženit, tak s poslušnou a poctivou dívkou. A když má raději krasavice, co mu brání vzít si pár konkubín, jen co se ustálí toky energie v jeho těle?“ zasípal Nangong Si a potom se rozkašlal. „Je to v první řadě má vina... nevšiml jsem si včas citů, které Ye Wangxi chová k Si Erovi. Kdyby vypadala jako předtím, Si Er by o ni určitě stál.“

„Jste směšný,“ opáčil Xu Shuanglin. „Si Er by o ni neměl zájem ani tak.“

„Pokud by mu jeho vlastní život nebyl lhostejný. Partnerská kultivace s takovou prchlivou a násilnickou osobou, jako je on, je nesmírně obtížná. Kdyby si měl vzít obyčejnou ženu... obávám se... obávám se, že by neobstála...“ Nangong Si zalapal po dechu. „Ye Wangxi je do něj zamilovaná. Pokud o to chce, vydrží to.“

„Proč by to měla chtít?“

„Už jsem se jí ptal.“

„... Cože?!“

„Už jsem se jí ptal. Už jsem s ní o tom mluvil,“ odpověděl Nangong Liu. „Řekla, že se o něj bojí víc než o vlastní život.“

Xu Shuanglin mlčky sklonil hlavu. Nebylo jasné, co si myslí, ale po chvíli řekl: „Ona je opravdu blázen.“

Když to Mo Ran viděl, byl si téměř jistý, že v minulém životě, když měl Nangong Si zemřít na nějakou nemoc, ve skutečnosti ho Xu Shuanglin nejspíše zabil vlastníma rukama.

Když Nangong Si zemřel, Ye Wangxi mohla žít.

Důvodem, proč Nangong Si v tomto životě stále žije, je patrně Song Qitong. Proti jejímu sňatku s Nangong Sim nemohl otec přirozeně nic namítat. Pro něj to byl dar z nebes a už nenaléhal na uzavření manželství mezi Ye Wangxi a Nangong Sim.

Když byly zasnuby Ye Wangxi a Nangong Siho zrušeny, Xu Shuanglin neměl žádný důvod Nangong Simu ublížit. To dávalo smysl. Xu Shuanglin právě teď vypadá jako šílený ďábel, ale proč je pro toho ďábla Ye Wangxi tak důležitá? Je to přece jenom osvojená dcera... Co má ten zatracený, nevyzpytatelný chlap za lubem?

O co mu jde?

Čas plynul. Před jejich očima se znovu objevila iluze, ale tentokrát z mnohem dřívější doby.

Nangong Liu vypadal mladší a nebyl ještě tak otlý. V ruce svíral nějaký předmět, který zelenavě zářil. Při bližším pohledu se ukázalo, že jde o prsten vůdce sekty Rufeng.

Přišel sluha a uctivě poklekl. Jeho šaty byly nasáklé krví; zdálo se, že právě propukl boj. Byly to vzpomínky na noc, kdy Nangong Liu získal nazpět od svého mistra prsten vůdce sekty.

„Vůdce sekty, co máme udělat s Luo Fenghuovým tělem?“

Nangong Si otáčel prstenem a přemýšlel. Pak řekl: „Pohřbete ho v Hrobce hrdinů. Konec konců to byl můj učitel a já jeho žák. Měl bych mu poskytnout příhodné místo posledního odpočinku.“

„Ano pane!“

Sluha odešel.

Měl dojem, že je to nějaké divné. Podle vzpomínek, které už viděl, mistr bratrů Nangongů, Luo Fenghua, skončil tak, že ho Nangong Liu rozsekal na kusy. Utonul v jezeru krve a změnil se v démona.

Ale proč se tady mluví o tom, že Nangong Liu pohřbil svého mistra s úctou v Hrobce hrdinů?

Nangong Liu v iluzi leštil nefritový prsten vůdce sekty. Oči mu svítily podivným světlem, jako by po něčem velmi toužil, ale zároveň měl strach.

V krku mu poskočil ohryzek a pomalu natáhl ruku k plamenu svíčky. Pomalu si navlékal prsten na palec.

Nejprve zíral na svou ruku, potom se rozhlédl kolem. Koutky úst se mu vyklenuly, jako by se chtěl radostně usmát.

Nangong Liu však hlasitě vykřikl a skácel se z trůnu vůdce sekty. Celé tělo se mu roztráslu křečovitými stahy.

„Au! Auuu!“

„Vůdce sekty!“

„Co se vám stalo?“

Někdo mu přiběhl na pomoc. Nangong Liu zvedl hlavu. Celou tvář měl pokrytou krví. Jeho obličej, který byl ještě před několika okamžiky hladký, nyní byl samá rána. Rány se hojily, sotva se otevřely. Jakmile se však zahojily, hned se otevřely další a začaly znovu krváčet.

„Co se to děje!“ vyděsil se Nangong Liu. „To bolí... bolí... Proč... Jak se to mohlo stát? Co se to vlastně děje?“

Zvenčí zazněly kroky.

V měsíčním svitu šlapal po ledově studené dlažbě bosý muž. Dokráčel před Nangong Liua, vykasal si šaty a poklekl.

Byl to Xu Shuanglin, mladší než nyní. Naklonil se a pozorně zkoumal Nangong Liuův obličej. Nangong Liu supěl, na tváři se mu mísily slzy, krev a hlen z nosu. Xu Shuanglin vypadal znechuceně, zamračil se a potom se zeptal: „Jak se to tak najednou přihodilo?“

„Já nevím... nevím, pane Shuangline, ctěný pane, prosím, zachraňte mě.“

V té době byl Xu Shuanglin pouze Nangong Liuovým rádčem, proto mu Nangong Liu říkal jen pane, a ne starší.

Xu Shuanglin si ho nejprve prohlédl, pak vzal Nangong Liua za pravou ruku a zadíval se na lesklý prsten. Jeho výraz se okamžitě změnil: „Copak na té věci lpí kletba desetitisíce soužení?“

Nangong Liu byl zmatený a nechápal, co takové těžké prokletí znamená. Jen omámeně zvedl hlavu, z očí mu tekly slzy a z nosu mu na dlaždice kapala krev.

„Ach, co je to?“

„Smrtelná kletba.“

Xu Shuanglin zatvářil velice ošklivě.

„Luo Fenghua na ten prsten vložil velice zlou kletbu. Když na člověka, který prsten nosí, dopadne jediný paprsek měsíčního světla, popraská mu kůže, a bude spíše mrtvý než živý ... a tak to bude každou noc.“

„Co?“

„Víc než to.“ Xu Shuanglin pohladil nefrit na prstenu a ucítil přívál energie. „Po patnácti měsících to bude tak, že i když ani nevyjdete z domu, budete zavřený mezi čtyřmi stěnami a tmu nenaruší ani jediný paprsek světla, stejně budete cítit bolest jako z tisíců říznutí, které nebude možné uniknout...“

Xu Shuanglin pohlédl na Nangong Lia, který se sesunul na zem, stočil do klubíčka a tvářil se zoufale.

„... Dokud nezemřete.“

Nangong Liuovi se v obličejí zvlhlým lepkavou krví stáhly zornice. Vypadal jako krysa zahnaná do kouta nebo jedovatý had, který vystrkuje hlavu z tmavé škvíry.

Nangong Liu sebou směšně škubl a zašeptal: „Dokud nezemřu?“

„Ano.“

„Mohu, mohu tu kletbu zlomit?“

„To není možné,“ odpověděl Xu Shuanglin. „Přinejmenším nyní, zatím nedokážu nic vymyslet... v budoucnu snad ano...“

Než stačil domluvit, Nangong Liu se mu vytrhl. Rozesmál se jako šílený a začal slézat dolů po schodech, zatímco za sebou na studené hladké podlaze nechával krvavé skvrny. Naříkal bolestí a zároveň se pořád smál. Měl tak skřípavý hlas, že si někteří lidé, kteří sledovali iluzi raději zacpali uši.

„Hahahaha – ty jsi mě proklel? Proklel?“

„Luo Fenghuo! Sebral jsi mi trůn rodu Nangongů, já tě z něj srazil, ale tvé tělo jsem nechal netknuté, je teď už... Je to jasné! Proklel jsi mně? Jak sis to mohl dovolit, jak ses jen mohl opovážit!“

„Chápu... to dobrodiní, že jsi mě učil... nechal jsem tě pohřbít. Pohřbít v Hrobce hrdinů! Ha! V Hrobce hrdinů! A ty přesto chceš, abych noc, co noc trpěl, dokud ze mě neopadá kůže i maso... dokud nezemřu!“

Křičel a zároveň se píd' po pídí doplazil ke dveřím síně a ukryl se v temném stínu vrženém jejich křídlem z načervenalého bronz. Začal se kácet, sevřel prsty, ale pádu nezabránil.

„Dokud nezemřu! Jak jsi mohl být tak krutý! Jak jsi mohl být tak krutý! Ty zvíře, stvůro! Zničil jsi mi život!“

„Vůdce sekty...“

Pohled na něj byl nesnesitelný. Každý doufal, že bude zase při smyslech, Nangong Liu však vykřikoval jako šílený.

Muž se zakrvácenou tváří býval odjakživa slaboch a zbabělec, ale tentokrát to bylo jiné. V jeho obličejí byla vepsána zášť, která mu plála v očích jako ničivý požár a spalovala všechnu jeho vypočítavou vychytralost, až zbyla jen vypálená pustina, ze které už nemohla vyklíčit ani travička.

Nangong Liu zdeptaně zaječel: „To já jsem první... nejpřednější v celé sektě!“

Sluhové padli na kolena a čekali, co jim poručí.

„Předchozí vůdce sekty, Luo Fenghua spáchal strašlivý zločin... příšerné, neodpustitelné zlo! Příkazuji vyjmout jeho pozůstatky z hrobu a rozsekat je... rozdrtit na deset tisíc kousků!“

Pak utrpení začalo nanovo. Nangong Liu se zhroutil na zem, naříkal, sténal, plakal, ale nepřestával rozkazovat. Poručil, aby ho vysadili na trůn sekty Rufeng.

„Pohřbete ho... do Krvavé bažiny...“

Pošlu tě do hlubin Nekonečných pekel, abys už nikdy nepřišel na svět v novém zrození.

Vidina mizela. Nangong Liu otevřel oči, ve kterých zbyla jen prázdnota, jeho hlas zněl pištivě, jako melodie z nakřáplé okaríny. Zašeptal: „Luo Fenghuo, ty zrůdo... ty zrůdo...“

Útržky paměti zavířily a rozlétly se jako sněhové vločky. Všichni dumali nad dalším odhaleným tajemstvím sekty Rufeng. Někteří, jako Ye Wangxi a Nangong Si se museli dívat, protože se jich to osobně týkalo. Jiní měli radost z toho, že se pere cizí špína.

Závist je jedna z nejhorších nectností a kolik z těch, kteří byli pozváni na svatbu, si sekty Rufeng skutečně považovalo? Kolik z těch, kdo prošli majestátní branou se třemi průjezdy, šlapali po kamenech nasycených duchovní silou a spatřili dvaasedmdesát měst, poslušných vůdci sekty, pociťovalo jen nezkalený obdiv a v srdci nenosilo ani špetičku závisti?

Čím výše se věž vystaví, tím hlouběji padne a tím víc lidí se bude dívat. Všude zůstanou jen vylopaná melounová semínka a plivance zevlounů.

Nejlepším námětem k hovoru bývá neštěstí jiných.

Mo Ran se už dál dívat nechtěl. Nicméně ta záležitost byla ošidná a zároveň velmi důležitá. I když se zdálo, že Xu Shunaglinovy vzpomínky vysvětlují události v jezeře JIncheng a v Pramenu broskvových květů, tak že není důvod o ničem pochybovat, pořád měl neurčitý pocit, že něco je tu špatně.

Měl pocit, že ty vzpomínky jsou nějaké divné.

... Proč?

Zamračil se a začal přemýšlet.

V tom koutkem oka zahlédl v dálce světlo. Jak jedna vidina střídala druhou, nikdo nevyhlédl ven z lesa, nikdo si toho nevšiml.

Mo Ran na okamžik strnul. Výraz jeho obličejí se změnil a začal křičet: „Hoří!“

Všichni začali zmateně otáčet hlavami: „Požár? Kde?“

„Tam, tam!“

„To ne! Táhle hoří také!“

Nikoho ani nenapadlo, že zatímco sledují Xu Shunaglinovy vzpomínky, zachvátí celé území sekty Rufeng i s jejími dvaasedmdesáti městy rudé plameny. Světlo požáru bylo ještě daleko a hustý les jim bránil v rozhledu. Bez upozornění by si ničeho nevšimli.

Oheň, který vypukl, byl prudký a hladový. Takový oheň nevyhasne, dokud nebude hustě přšet a voda ho nezadusí, jinak neustane, dokud nespálí na popel každé stéblo trávy.

K nebi stoupaly mohutné sloupy dýmu, plameny se šířily jako voda nalitá na hedvábnou látku. V mžiku pohltily celé okolí, a i z dálky bylo vidět, jak ze všech dvaasedmdesáti měst vystřeluje cosi, co připomíná zářivé létavice. Bylo zřejmé, že žáci sekty prchají z ohnivého moře a odlétají na svých mečích.

Když to ti, co byli v lese, viděli, mnozí zbledli a začali křičet: „Co se to stalo?“

Někteří se okamžitě obrátili a rozběhli se zpět do síně Shile, a cestou volali jména svých blízkých. Také Xue Zhengyong zbledl. Paní Wang tam zůstala a na meči létat neumí...

„Mo Rane! Yuhengu! Postarejte se o Meng Era! Musím jít pro ženu...“

I Mo Ran měl strach. Přikývl: „Pospěšte si strýčku. Nejdříve odvedte tetičku. S námi se Xue Mengovi nic nestane.“

Xue Zhengyong ho poplácal po rameni a odletěl k síni Shile, kterou už stravovaly plameny.

Xu Shuanglin stál na místě a s veselým úsměvem sledoval zmatek, který vypukl. Hlasitě se rozesmál a řekl: „To je ale pohled. Strom se kácí a opice s vrískotem utíkají.“

Mo Ran se ohlédl a uviděl, jak Xu Shuanglin lusknul prsty a barevné útržky vzpomínek se mu jako desetitisíce sněhových vloček snesly do dlaně.

Nebeská puklina obklopená mořem plamenů se dosud neuzavřela. Stále z ní vytékal proud rudozlaté lávy a pomalu se rozléval do lesa.

Mo Ran se díval na Xu Shuanglina a cítil, jak ho mrazí v zádech.

Ty jeho oči. Ty jeho oči jsou tak známé...

V minulém životě zůstal na hoře Sisheng osamělý v prázdném paláci Wushan. Když Chu Wanning zemřel, podíval se na sebe do zrcadla a uviděl pár děsivých očí.

Ty oči byly plné šílenství a krvežíznivosti, zoufalství a touhy zemřít a vše živé pohřbit spolu s nimi.

„Vy chcete zničit sektu Rufeng?“

Když Xu Shuanglin uslyšel nač se ho Mo Ran ptá, založil ruce a propletl prsty.

Potom se usmál.

„A co když ano? Zničil jsem jenom vlastní domov, může vás to snad zajímat?“

„Váš domov...“

Xu Shuanglin přistoupil k Nangong Liuovi a popadl ho za límec. Zvedl ho do výšky a rozevřel oči: „Správně, můj vlastní dům.“

Donutil Nangong Liua, aby mu pohlédl do tváře. Pak pozvedl druhou ruku a začal si od brady strhávat kůži, kousek po kousku...

Ach!

Nakonec se ozvalo tiché plesknutí a maska lidského obličeje ušitá z kůže stoletého hadího démona se odtrhla a ukázala se skutečná tvář.

Nangong Liu se nejprve zachvěl a potom se divoce roztřásl. Zoufale lapal po dechu a jen s velkou námahou pronesl: „Ty... Jsi to ty?! Ty. Ne... Ty máš být mrtvý... Ty jsi... Ty jsi...“

„Nejsem mrtvý. I ty ještě žiješ. Jak bych mohl zemřít dříve než ty?“ řekl Xu Shuanglin s úsměvem. „Jsem silnější než ty, lepší než ty v každém ohledu, i co se týká délky života. Až budeš hnit v zemi, budu si pořád pěkně žít. Cože? Už je to dávno, co jsme se viděli naposled. Jsi tak šťastný, že nevíš, co říct?“

Vykouzlil oheň a spálil koženou masku. Plameny mu olizovaly prsty, ale zdálo se, že je mu to jedno anebo necítí bolest. Otřepal ruku a přitiskl spálený prst Nangong Liuovi na rty, naklonil hlavu a znovu se usmál: „Nesmrtelný pane, ctěný vůdce sekty, dlouho jsme se neviděli... nebo vám mám raději říkat bratře?“

169. kapitola - Mistr, to je první zapovězená technika

„Nangong Xu!“

Mezi prchajícím zástupem byli i starší lidé, kteří se ozvali: „Je to on?“

„Je to Nangong Xu...“

„Nezemřel už před lety?“

„Luo Fenghua ho tehdy zabil vlastníma rukama... Jak by mohl... Jak může být pořád naživu?“

Je Wangxi byla neméně překvapená. Její pěkná tvář byla bledá a pohybovaly se jí rty. Pak zavrtěla hlavou, z očí jí tekly slzy. Ucouvla: „Tatínku...“

Xu Shuanglin se zahleděl na Ye Wangxi a potom se na ni usmál: „Malá Ye, pojď k tatínkovi. Tatínek ti neublíží.“

„Neopovažujte se jí dotknout!“ vykřikl kdosi a popadl Ye Wangxi za zápěstí. Otočila se. Nangong Si měl v očích bolest a po tváři mu stékaly krvavé slzy. „Ye Wangxi, ke mně.“

Xu Shuanglin se ušklíbl: „Můj milý synovče, proč jsi nezdědil povahu po otci, ale po matce?“

„Mlčte! Vy si nezasloužíte mluvit o mé matce!“

„Proč si to nezasloužím?“ pronesl Xu Shuanglin pomalu. „To nevíte, že ten, koho vaše matka milovala nejvíc, nebyl váš otec, ale já?“

„Haaaaaa!“

Pohled na hněv a znechucení v mladíkově tváři a bolest v jeho očích Xu Shuanglina pobavil. Zdálo se, že z jeho hluboké nenávisti čerpá sílu. Nedokázal zadržet smích.

„Váš otec pošpinil mé jméno a připravil mě o všechno, ale co? Sekta Rufeng... Sekta Rufeng v jeho rukou kráčela vstříc svému soumraku. Můžeš mně nenávidět, mstít se mi, nenávidět – bratře! Hahaha – ty jsi myslel, že chudáček Nangong Xu tehdy zemřel? Myslel jsi si, že budu poslušně ležet v hrobě a dívat se, jak si vy dva šťastně vykračujete po světě živých?“

Jeho úsměv se vytratil; odplivl si.

„Leda ve snu!“

Obešel umírajícího, ale dosud nezlomeného Nangong Liua, a chytil ho za šaty, jako by nabíral bláto.

„K čemu bylo zničit tak skvělého učence sekty Rufeng? Vůdce sekty... Hehe, to je k smíchu! Jako vůdce sekty jsem si s ním dlouhá léta hrál. Stačilo říct, já chci to a to, nastavit prdel jako pes a on mi to poslušně obstaral.“

S úsměvem popleskal Nangong Liua po zakrvácené tváři. Jeho úsměv byl laskavý, ale v očích mu plálo zlé světlo.

„Starší bratře, ty jsi jen bolavý puchýř, dokonalý budižkničemu.“

Vůdce sekty Guyue'ye Jiang Xi stojící opodál se odvážil zeptat: „Vznešený pane, je snad vašim záměrem rozvrátit staleté základy sekty Rufeng?“

Xu Shuanglin se otočil a zamrkal: „Staleté základy? Co na tom sejde? Až budou ty základy zničeny, může se začít znovu. Až dvaasedmdesát měst shoří, může se zase stavět. Teprve když člověk zemře, jeho srdce se rozpadne na prach, který roznese vítr. To by bylo nádherné.“

Odmlčel se, pak se široce usmál a řekl: „Nechám rozpadnout na prach srdce vás všech.“

Ta slova byla pronesená se zlovolným záměrem. Z nich a z pohledu na jeho usměvavou tvář se lidé začali chvět hrůzou. Než se kdokoli jiný stačil vzpamatovat, vložil se do věci Nangong Si.

Oči, plné zoufalství, mu planuly. V těch očích zůstaly jen zášť a šílenství, a děl nic, žádné touhy, žádné sny. Jediné písknutí na nefritovou píšťalku a z lesa se s větrem o závod přihnal běsovek, veliký jako tři vzrostlí muži a stanul Nangong Simu po boku. Nangong Si se mu vyhoupl na hřbet, ale než se stačil pořádně usadit, ozářilo jeho postavu světlo.

„Mantuo, volám tě!“ S tím výkřikem se mu v natažené dlani objevil luk, jeho magická zbraň. Nangong Si uklidnil běsovek, usedl mu na záda, narovnal se a pozdvihl nefritový luk Mantua, ve tváři vepsanu šílenou nenávist. Vypálil tři šípy za sebou a mířil tak, aby Xu Shuanglina zabil.

Xu Shuanglin se usmál a řekl: „Drahý synovče, vy ale zlobíte.“

Dvěma střelám se vyhnul, ale zjistil, že třetímu šípu neunikne. Nenechal se však zaskočit. Sebral zpola mrtvé tělo svého staršího bratra a jím poslední šíp zastavil.

Nangong Si strnul. Přes všechno to byl jeho otec. Ať už byl bezcitný, nebo ne, krev není voda. Sevřely se mu útroby a ve spáncích mu začalo tepat.

„Chceš si hrát se strýčkem?“ pronesl Xu Shuanglin se vřelým úsměvem. „Strýček ti rád bude dělat společnost.“

„Nangong Xu! Já tě zabiju!“

„Chlapče, jaký má smysl na někoho křičet, že ho zabiješ?“ Xu Shuanglinův hlas zněl klidně, jeho slova plynula pomalu. Jeho pohyby během toho, kdy ke svému synovci mluvil, však nebyly pomalé ani zdaleka.

Bylo to jen několik úderů, ale jejich rychlost přihlížející kultivující naprosto ohromila. Někteří se neubránili myšlenkám, na to, že není divu, že když se Nangong Liu ujal vedení sekty, musel lhát o schopnostech svého mladšího bratra – duchovní síly obou bratrů byly rozdílné jako nebe a země, jako bělostná oblaka a mazlavé bahno.

„Je tak silný.“

„Nenaučil se Nangong Xu tajně bratrova kouzla? Jak mohl získat takové schopnosti?“

„Jeho je možné srovnávat jen s největšími mistry...“

Několik lidí se pokusilo pomoci Nangong Simu a záutočit na něj, ale teď všichni zároveň se svými výpady přestali. Byli tu i chytřejší, kteří si řekli, že pohromu, která dopadla na sektu Rufeng, nelze odvrátit, a tak prostě utekli. Zmizeli a nestarali se o své druhy proměněné v šachové kameny, kteří ještě nepřišli k sobě.

Během chvíle se obora vylidnila. Mo Ran se rozhlédl na všechny strany a zjistil, že tu zbyl on, Chu Wanning a Ye Wangxi.

Ne, byl tu ještě Jiang Xi.

To nečekal. Jiang Xi byl přece nejbohatší člověk na světě, hlava květinového ostrova Linling, nejzdatnější obchodník, a vůdce největší sekty světa, pokud ovšem nepočítáme sektu Rufeng.

Od něj rozhodně nečekal, že se ujme takové nevděčné záležitosti.

„Vůdce sekty Jiangu...“

Ten přeskakující hlas překvapil Mo Rana ještě víc. Otočil hlavou a zjistil, že si předtím nevšiml postavy ukryté za pomerančovíkem. Ačkoli byl bledý a chvíle se mu hlas, přinutil se zůstat.

Li Wuxin?!

Vůdce nejmenší a dokonale bezvýznamné sekty dolní kultivační oblasti, Li Wuxin polknul. Na jeho lesklém obličejí, snědém jako rýžové plevy, se perlil pot. Nejistě se rozhlédl po ostatních, kteří tu zbyli: „Jdeme do toho spolu?“

Jiang Xi neodpověděl hned. Prohlédl si ty, co zůstali na místě a pak rázně prohlásil: „Pane Li, vy půjdete se mnou. Jdu zachránit ty šachové kameny. Ještě se neprobrali. Vy je na meči dopravíte do bezpečí.“

„Dobrá, dobrá.“

„Učení mistři Chu a Mo...“

„Mo Rane, ty pomůžeš Nangong Simu,“ ozval se Chu Wanning. Jakmile zavřu Nebeskou puklinu, přijdu za vámi.“

Nebeská puklina byla jiná než ta v Motýlím městě, nebyly tu stovky démonů, jen tekoucí láva. Trhlina však byla obrovská a bylo nutné, aby ji Chu Wanning zavřel.

Dvacítka mladých kultivujících proměněných v šachové kameny ležela bezvládně na zemi. Jiang Xi máchl modrými rukávy a vysypal celé hrsti léčivého prášku, aby jim ulevil. Pak se otočil na Li Wuxina a řekl: „Teď musím požádat vás.“

Li Wuxin kývl a vytasil těžký meč, sálající zeleným světlem. Odříkal zaklínadlo a meč, který se vznášel ve vzduchu a mohl nést sotva dva lidi, se protáhl o tucty stop. Jiang Xi jednoho kultivujícího po druhém nakládal na čepel. Když však došlo na Xue Menga, Li Wuxinova zbraň ho už neunesla.

„Víc neuvezu,“ prohlásil Li Wuxin. „Je nás příliš mnoho. Budu se muset vrátit.“

Jiang Xi se zadíval na blížící se požár. Oheň se rychle přibližovala, příliv duchovní energie se hrozivě zvětšoval. Pomerančovníky se postupně kácely k zemi a bylo zřejmé, že oheň brzy dojde i sem.

Nemohl nic dělat. Sklonil hlavu, znechuceně pohlédl na Xue Menga a řekl: „Nechte to být. Jděte. Zbytek toho smetí si vezmu já.“

Potom hlasitě zvolal: „Xuehuangu, sem!“

Pod jeho nohama se zhmotnil modře zářící stříbrný meč. Xuehuang byl znamenitá a překrásná zbraň. Měl tenkou, pružnou čepel a nesl nádherné ozdoby, ale očividně nebyl určen k přepravování těžkých břemen. Jiang Xi vzal Xu Menga do náruče. Vzpomněl si na svůj předchozí rozhovor s mladíkem, na to, že jde o syna paní Wang a Xue Zhengyonga. Nedokázal zakrýt svou nelibost; ve tváři měl vepsáno pohrdání.

Li Wuxin se ohlédl a když vyděl vůdce sekty Jianga, napadlo ho, zda se nechystá letět jen, aby mohl mladého pána z hory Sisheng hodit doprostřed hučících plamenů.

„Na co to tak civíte? Pospěšte si a leťte. Musíme je hned vyložit a vrátit se na pomoc,“ mračil se Jiang Xi. „Nemůžeme dopustit, aby sekta Rufeng byla jen tak vymazána z povrchu země.“

Magické meče vyletěly i s kultivující mládeží a zmizely v dálce.

Ve stejný okamžik Chu Wanning zapečetil Nebeskou puklinu a boj mezi Mo Ranem a Xu Shuanglinem vyvrcholil. Mo Ran byl silný, ale o to silnější byl Xu Shuanglinův nápor. Třebaže Xu Shuanglinovo umění bylo vynikající, dvěma protivníkům vzdorovat nedokázal.

Jak se jejich zápas nachyloval, Xu Shuanglin zakřičel na Ye Wangxi: „Ye, co to děláš? To opravdu chceš, aby tvůj otec zemřel cizíma rukama? Pomoz mi přece!“

Ye Wangxi jen s bolestným výrazem zatnula pěsti. Celá se roztřásla, ale místo toho, aby vykročila vpřed, krok za krokem ustupovala.

„To tam chceš jen stát a dívat se? Zapomněla jsi, kdo tě našel tam, mezi pomerančovníky, kdo ti dal jméno, kdo tě vychoval?“

„...Ne.“

Neomdlela jen proto, protože už od malička byla silná, byla vychována jako muž, a tak se k ní choval vůdce sekty i všichni starší.

I v takové strašlivé situaci se udržela na nohou.

Přesto se jí zdálo, že se její tělo rozpadá na kousky a kdyby se jí někdo jen zlehýnka dotkl, odpadalo by jí maso z kostí a rozpadlo se na kaši.

Když ji Xu Shuanglin viděl, tiše zaklel, ale nenaléhal. Místo toho se otočil a začal ještě urputněji bojovat s oběma mladými muži.

„Klang!“

Meč vydal podivný pronikavý zvuk. Vynikající zbraň pocházející z paláce Taxue na hoře Kunlun nevydržela. Pod úderem vrbové ratolesti se rozlétla na úlomky, které se zvoněním dopadaly na zem.

„S čím chcete dál bojovat?“ zeptal se chladně Mo Ran.

Zvedl hlavu a zjistil, že Chu Wanning už uzavřel Nebeskou puklinu. Noční obloha nad loveckou oborou vypadala jako obvykle. Pekelná láva ztratila přísun duchovní energie z podsvětí, a změnila se ve zlato-rudé záblesky, které se vytrácely mezi stromy jako roje světlušek.

Z oblohy plné hvězd se snesl Chu Wanning. Jeho sváteční šaty vlály ve větru, tvář měl hladkou a bílou, jako z porcelánu, nádhernou tvář.

Ale všechna jeho krása nedokázala zakrýt vražedný hněv, který z něj sálal.

„Zatraceně,“ zaskřípal Xu Shuanglin zuby.

I na samotného učeného mistra Mo sotva stačil. Ale když se přidá ještě učený mistr Chu, kdo v celém světě kultivace by se jim dokázal postavit?

Xu Shuanglin ucouvl, pak vytáhl nůž a znovu se řízl do dlaně a vymačkal trochu krve. Potřel magický znak na svém čele a měkce pronesl: „Nejdete mě zachránit? Jak dlouho se to ještě povleče?“

Hrábl do vzduchu; nehty mu viditelně povyroستly o několik pídí. S puknutím rozerval Luo Fenghuovo tělo, vyrval z něj zakrvácené zlaté jádro a vložil jej do vlastní hrudi. Uskočil, popadl svého staršího bratra, který byl stále zpola naživu, odstranil bariéru, která ho obklopovala a vrhl se do jezera.

Mo Ranovi svitlo – čarovný meč Bu'gui, který otevřel Nebeskou puklinu, stále spočívá na jezerním dně!

I když Xu Shuanglin vlekl živou mrtvolu, podařilo se mu zmocnit černočerné čepele. V okamžiku, kdy se vynořil, objevila se na obloze další prasklina.

Chu Wanning se zamračil: „Nebeská puklina?“

Nebyl si tím jistý. Prasklina byla velmi malá, sotva dost velká, aby se jí člověk protáhl. Byla jiná, než obyčejná Nebeská puklina do Nekonečných pekel a neprodírali se jí žádní démoni.

Xu Shuanglin se společně se sprškou vody vznesl do výše. Jednou rukou držel svého bratra a ve druhé třimal magický meč. Vyslal pod sebe mocný výboj duchovní síly, který donutil jeho tři pronásledovatele, aby se zastavili. Využil toho a vyletěl ještě výš. Z úzké trhliny se vynořila půvabná bílá ruka a uchopila Xu Shuanglina za paži.

„... Průchod časem a prostorem, Brána života a smrti!“

Chu Wanning do široka rozevřel oči, proletělo mu to myslí jako blesk. Býval vždy ledově klidný a když dokázal zachovat klid i tváří v tvář té obludné šachové partii, nemělo by to s ním otřást. Nicméně zbledl a ruce ukryté v širokých rukávech sevřel v pěsti.

Mo Ran se cítil, jako by mu na hlavu vylili vědro studené vody. Otočil se a zeptal se: „Co?“ Jak je to možné?!

Nejmocnější ze tří zapovězených technik. Říkalo se, že dokáže roztrhat čas a prostor, takže lidé v jiném čase a na jiném místě mohou jednoduše zmizet, pokud mají tu smůlu a jsou tam, kde se brána otevře. V kultivačním světě bylo tajemství této techniky považováno za ztracené.

Brána života a smrti!

@凉马没京

170. kapitola - Místře, neďívejte se, je to ošklivé

Záhadná ruka, která se vynořila z Brány života a smrti Xu Shuanglina, ho v jediném okamžiku vtáhla do jiné dimenze. I když ho Nangong Si chtěl dál pronásledovat, bylo to nemožné.

Brána se zavřela.

Nezbylo po ní ani památky. Z noční oblohy se snesl útržek Xu Shuanglinových šatů, který bránou neprošel. Kousek látky se tiše snášel dolů, až dopadl do jezera.

Pomalu se potápěl pod vodu...

„Jak je to možné? Jak to, že na tomto světě je někdo, kdo skutečně ovládá Bránu života a smrti v času a prostoru?“

V minulém životě si byl jako Taxian Jun jistý, že existují tři zapovězené techniky: šachová formace Zhenlong, tajná technika znovuzrození a Brána života a smrti.

Třebaže bylo možné první dvě techniky ovládnout jen velmi obtížně, nešlo o něco, co by ve světě kultivace bylo úplně neslýchané. Někteří, jako mistr Huaizui, dokonce znali obě dvě.

O Bráně života a smrti bylo jen málo záznamů. I ty nejnovější byly staré tisíce let. Byly o tom, jak jeden velký mistr zemřel, protože příliš miloval svou dceru.

Otevřel zakázaný průchod, protože chtěl svou dceru přivést z jiného světa a času do svého světa, aby tam žila. Jeho činy však čas a prostor neporazily, protože se střetl sám se sebou. Jeho já v jiném světě nemohlo připustit, aby byla jeho drahá dcera odvečena někam pryč. Došlo k zoufalému boji mezi jeho oběma já a průchod v čase a prostoru se pokřivil a zhroutil. Dívka byla vtažena do praskliny a tam rozdrčena na kaši.

Když se ten velký mistr vrátil, propadl zoufalství. Zapečetil svitek kouzlem Yandi Shenmu a v nekonečné řece času zůstal jediným, kdo kdy techniku Brány života a smrti dokonale ovládl.

Během dlouhých let stále více a více kultivujících věřilo, že nic jako kouzlo průchodu časem a prostorem neexistuje. Ovšem kromě Mo Rana z minulého života. Díky vysokému stupni své kultivace se mu podařilo svitek získat a pečeť Yandi Shenmu zlomit...

Mo Ran zkusil do praskliny hodit králíka a přemístit ho na místo, které bylo vzdálené tisíce mil. Králík se do průchodu dostal, ale díky jeho nestabilitě se doslova obrátil naruby. Když se dostal ven, měl vnitřnosti venku, ošklivý a smutný krvavý uzlíček, kterému stále bilo srdce...

Zkoušel to ještě mnohokrát a nejméně pětkrát nebo šestkrát se něco pokazilo, bylo to příšerně odporé; některé části těl vyhrězly, jiné byly roztrhané, jednou se napřed objevila hlava, ale tělo bylo na místě až o hodinu později.

Ve světě kultivace z toho byl velký poprask. Téměř každý podlehl dojmu, že Mo Ran vzkřísil a ovládl techniku Brány života a smrti, ale on sám si tím nebyl jistý. Nikdo tu techniku neviděl už tisíce let a z toho, co o ní znal z dostupných pramenů, měl pocit, že to, co provádí, má ke skutečné Bráně života a smrti dost daleko.

Chu Wanning přeběhl po hladině a zvedl útržek látky, který zbyl po Xu Shuanglinovi. Pečlivě si jej prohlédl, ulehčeně vydechl, ale pak ještě více propadl chmurám.

Zavrtěl hlavou a řekl: „To není celá Brána. Ta osoba se musela zmocnit jenom poloviny svitku. Podle zbytků duchovní energie na tom útržku by to měla být jenom brána prostoru, a ne brána času.“

„Co tím myslíte?“

„Jiným slovy to kouzlo je velmi odlišné od vlastní zapovězené techniky. Cítím jenom energii prostoru. Jinými slovy Nangong Xu byl díky neznámé osobě dopraven na jiné místo skrze prasklinu v předivu prostoru.“

Nepodobá se to Bráně života a smrti, kterou obnovil ve svém minulém životě? V tom případě by to nebylo nemožné.

Na srdci mu však stále ležel stín. „Co kdyby to byla skutečná zapovězená technika?“ zeptal se. „Co by se stalo, kdyby byla použita?“

Chu Wanningův výraz změkkl. Chvilí mlčel a pak prohlásil: „Pokud to je skutečná Brána života a smrti, dokáže víc než jen ohýbat a lámat prostor. Mohla by Nangong Xua přenést do jiného světa.“

Mo Ranův výraz se při těch slovech změnil. Sevřel rty a už neřekl ani slovo.

V minulém životě toho příliš nevěděl a podklady, které shromáždil, vypadaly věrohodně. Pověstem o tom, že mocný mistr otevřel bránu, aby přivedl svou dceru z jiného světa, nepřikládal velkou váhu.

Nyní ta slova vyšla přímo z Chu Wanningových úst. Mo Ran získal jistotu. Jistotu, ze které ho mrazilo v zádech.

Během pěti let, kdy byl Chu Wanning v ústraní, přečetl Mo Ran mnoho knih klasické literatury. Po pravdě byl ze svého znovuzrození rozpačitý.

Ve svém minulém životě nikdy skutečné znovuzrození neviděl. Myslel si, že takzvané „znovuzrození“ bude podobné tomu jeho vlastnímu, že jde o návrat do určité doby před smrtí.

Nicméně pak byl svědkem toho, jak mistr Huaizui použil zapovězenou techniku. Bylo to něco, co Mo Ran nedovedl pochopit. Mistrova technika znovuzrození spočívala v navrácení Chu Wanningovy duše z podsvětí zpět do těla, které neutrpělo závažnější zranění, aby pak pokračoval v životu na tomto světě.

Takové znovuzrození bylo naprosto odlišné od toho, co sám prožil.

Pokud by někdo v minulém životě použil stejnou metodu jako mistr Huaizui, aby ho zachránil, pak by ožil jako císař v paláci Wushan. Všichni by byli mrtví, Chu Wanning, Shi Mei, tetička i strýček a on by byl stále stejně osamělý.

Proto hádal, že na světě bude více než jediná technika znovuzrození, a proto povstal k novému životu jinak než Chu Wanning. Avšak po tom, co mu Chu Wanning potvrdil o nejméně známé ze tří zapovězených technik, o Bráně života a smrti, napadlo ho něco děsivého.

Nejen, že nedošlo k jeho znovuzrození, ale zřejmě na něj měla nějaký vliv Brána života a smrti. Ta roztrhala čas a prostor, jak je vnímala jeho zlá duše, která může stále trpět v jiném čase a prostoru. Tehdy se zdánlivě nic nestalo, ale možná se ve skutečnosti nemůže vrátit v čase?

Pokud to tak skutečně je, není všechno, co dělá, jen výsledkem toho, jak někdo v pozadí tahá za nitky?

Mo Rana znovu zamrazilo.

Než se nad tím stačil pořádně zamyslet, z míst, kde zuřil divoký požár, zazněl zdálky mohutný výbuch.

„Pojďme se tam podívat,“ navrhl Chu Wanning.

Zdálo se, že Xu Shuanglin zapálil všech dvaasedmdesát měst sekty Rufeng. Oheň sílil, plameny náhle zahučely a vyšlehly tucty stop k obloze, jejich zář sahala až k nebesům!

Ted' už ani Mo Ran, ani nikdo jiný nikam nespíchal. I když byli tisíce sáhů od sídel sekty, mohli dobře pozorovat noční ohnivě peklo.

Xue Zhengyong vynesl paní Wang z ohnivě záplavy, ale když se ohlédl, spatřil, že plameny připomínají dvě propletená těla, a postupně se z nich vynořují podoby muže a ženy. Xue Zhengyong strnul: „Co to... co to má znamenat?“

Jako členka úctyhodného rodu paní Wang už viděla řadu cenných a podivuhodných předmětů. Zamračila se a odpověděla: „Jde o druh svitku, který slouží k uchování vzpomínek. Pokud pisatel svitek správně připraví, k jeho čtení nejsou zapotřebí žádná další kouzla. Po jeho zapálení se ozvěna zaznamenaných vzpomínek objeví v plamenech.“

„Objeví se ozvěna?“ nechápal Xue Zehngyong. Když sledoval, jak pyšná a honosná města sekty Rufeng pohlcují plameny, v očích se mu objevila lítost.

Když i další odhalili pravdu, našlo se také několik svědků, ke kterými promluvili a zbavili se důkazů. Tím byla věc skončena.

A co s tím měl společného Xu Shuanglin? Ve svém šílenství vytvořil svitky vzpomínek, které hořely ve vysokých plamenech, které sám zapálil, aby celý svět viděl, že jeho domov bylo zkažené, odporné místo. Moře plamenů použil jako obrovské malířské plátno a díky kouzlům se z utajeného šepotu stal ohlušující řev, tak hlasitý, aby ho slyšeli i hluší.

„O co tomu Xu Shuanglinovi jde?“

Xue Zhengyong se vznášel spolu s paní Wang na rozevřeném železném vějíři. Na tváři se mu mihotal odraz plamenů. Zamumlal: „Nevyhrabal toho snad o sektě Rufeng dost?“

„Snad už to stačilo, ne? Sekta Rufeng má už teď takovou ostudu, že se jí bude posmívat celý svět kultivace. Proč to nenechal tak...“

V té chvíli z plamenů zahřměl ženský hlas. Kultivující, kteří unikli pekelnému požáru a sledovali tu podívanou z výšky, strnuli.

Strnul i Xue Zhengyong.

„Bratříčku Liu, už jsme přece oba dost staří, proč nejste trochu vážnější... áách...“

S tím zasténáním se mlhavé postavy uprostřed plamenů projasnily. Z požáru dvaasedmdesáti měst sekty Rufeng se vynořily dvě nahá těla a ženina bílá paže se zvětšila tolik, že každý z netopýrů, které měla vytetované na kůži byl velký jako dům. Byl vidět každý vlásek i každý chloupek mezi obrázky netopýrů.

Všichni se ohromeně ohlíželi po členech jedné z deseti nejvýznamnějších sekt světa kultivace, Síně Jiangdong.

Žáci ze Síně Jiangdong byli ještě vyjevenější než ostatní, a vyvalovali oči na vůdkyni sekty Qi Liangji.

Novopečená vůdkyně měla popelavě šedý obličej. Stála na svém meči uprostřed závanů nočního větru jako vyřezaná ze dřeva.

Paži jí zdobil vytetovaný obrazec pěti netopýrů.

Nikdy jí ani nenapadlo, že hezkou chvíli, kterou si s Nangong Liuem udělali, uvidí někdo jiný. A že pak vytvoří svitek se svou vzpomínkou. Je teď nahá, úplně nahá.

A to na veřejnosti, před očima všech.

Byla jako opařená.

Mo Ran na tom byl podobně. Téměř ve stejném okamžiku, kdy se objevil přízrak nahých těl, zakryl Chu Wanningovi oči.

„Nedívejte se tam.“

Udělal to téměř nevědomky. K Chu Wanningovi vždy choval majetnické pocity. Kdysi chtěl, aby mu patřilo jeho tělo, jeho vzdechy, sykání dechu proudící z jeho rtů. Teď chtěl, aby mu patřilo Chu Wanningovo čisté srdce.

„Nedívejte se, je to moc ošklivé a sprosté.“

Chu Wanning si pomyslel: a není to snad ošklivé? I když má zakryté oči, stejně mu v uších zní vzrušené hlasy muže a ženy, kteří se oddávají milování.

Chu Wanning mlčel a nechal Mo Rana, aby mu oběma rukama zakryl oči. Snažil se zachovat klid, ale proti jeho vůli mu rudla tvář.

„Ach... rychleji, rychleji... ach, ach. Mmmm...“

Snad proto, že měl zakryté oči, jeho ostatní smysly se zbystřily. Hlas vůdkyně sekty Qi byl jako měkká tlapička, která hladí po zádech a na místech, kterých se dotkla zůstává lechtivý pocit. Nebylo zřejmé, zda to jen nepředstírá, ale její hlas byl plný vášně. Vniknutí muže pro ni bylo stejné, jako když mohutné kořeny vrůstají do úrodné půdy, ze které se odpařuje voda a dopadá zpět na zem jako prudký déšť.

Mo Ran byl z těch zvuků nespokojen a nevěděl, co si počít.

Rád by nechal Chu Wanningovy zakryté oči, ale nejraději by mu zároveň zakryl i uši.

Měl chuť zakrýt mu uši a zároveň už nikdy ruce nesundat.

A co hůř, v té vzrušené náladě měl Mo Ran najednou pocit, že se mu ve skutečnosti nechce zakrývat oči ani uši. V jeho srdci se probudil hladový vlk, protáhl se a do ucha mu tiše zavrčel, co že to opravdu chce.

Ačkoli pro to nebyla vůbec vhodná doba, pochopil, že ze všeho nejvíc touží přitáhnout ho ze zezadu k sobě, pevně ho obejmout, pohladit ho po zádech, dychtivě mu olíznout ušní lalůček, a pak ho otočit a zprudka a dlouze ho políbit.

Díval se na Chu Wanninga vedle sebe a oči mu potemněly. Sotva se dokázal nadechnout.

I když byl Chu Wanning silný a obratný, jemu se nemohl rovnat. Kdyby měl nějaké postranní úmysly, Chu Wanning by se mu sotva ubránil. Svou sílu by mohl použít leda na to, aby zadusil slastné steny, které se mu draly přes rty.

Vydržel by být potichu až do konce, ale stejně by nedokázal uniknout tomu, aby se nepoddal.

Muž stojící před ním nevěděl o ničem, co se mu líhlo v hlavě. Aby potlačil své rozpaky, Chu Wanning zamumlal: „To je ale nestoudnost.“

„Ano.“ Mo Ran měl vyprahlé hrdlo, ale do očí se mu draly slzy. Šeptem odpověděl: „Je to nestydaté.“

„Ta Qi Liangji byla vdaná žena. Její manžel nedávno zesnul a ona se stala hlavou Síně Jiangdong. Kdo by hádal, že se takhle spustí?“ Chu Wanning dal najevo hluboké pohrdání, když dodal jen: „Směšné.“

„Ano.“ I když Mo Ran věděl, že na to vůbec není příhodná doba, neubránil se návalu touhy. Nevšiml si, jak se jeho rty přibližují, až se téměř dotýkají Chu Wanningovy šíje. „Naprostě směšné.“

Lhostejně se zadíval na nebe. Nangong Liu a Qi Liangji ještě pořád divoce souložili.

Matně si vybavil, že Qi Liangji je starší než Nangong Liu. Její manžel byl Nangong Liuovým přísežným bratrem. Podle pravidel seniority ji měl Nangong Liu oslovovat jako svou švagrovou.

Nechápal, jak se ti dva, kdysi bezúhonní lidé spolu mohli spustit.

Jak o tom přemítal, zazněl z plamenů požáru Nangong Liuův drsný hlas. Zvedl zrak a viděl ty dva hanbáře, jak změnili pozici, aby se mohli milovat zase jinak. Nangong Liu, který se ji očividně snažil rozvášnit, pronesl: „Jestli ještě chceš, říkej mi starší bratře.“

Mo Ran byl v šoku.

Cože... je to vůbec možné?

Ona je přece určitě mnohem starší než on. Proč... proč by mu měla říkat starší bratře?

Nangong Liu patrně vynikal schopností jiné kultivující dokonale zaskočil, a přesně tak se tvářila Qi Liangji. Vypadalo to, že ta žena, kvůli všemu, co udělala, přichází o rozum. Ani na chvíli nezaváhala, vzdychala a sténala: „Bratře, starší bratříčku, gege... už mě netrap... ach...“

I Mo Ran, vybavený hroší kůží, která svou tloušťkou připomínala spíše hradby pevnosti, zrudl.

Právě v tu chvíli mu Chu Wanningovy dlouhé měkké řasy polechtaly dlaně, jako by věděl o tom žáru a bolesti v jeho srdci a chtěl ho probudit ze strnulosti.

Ty řasy byly opravdu jemné. Ještě jednou se pohnuly, ale šimrání nepřestalo. Nepřestávaly ho lehýnce hladit. Mo Ran se zarazil. Zadíval se na jeho šíji. V šeru na bílé kůži spočíval slabý náznak ruměnce.

Zamrkal a srdce mu začalo bít jako o závod.

Netroufl si podívat znovu. Mo Ran sklopil své temné oči, orámované dlouhými řasami, které samy žhnuly jako zuřivý požár.

Ve tmě, kterou se vznášely oblaky jisker, vyčkával na sebemenší náznak lásky nebo touhy z Chu Wanningovy strany, na to, že letící oharky zapálí vyprahlou planinu.

Mo Rana se zmocnila lítost.

Jak je možné, že v minulém životě o Nangong Liuových zlých záměrech nic nezjistil?

Kdyby to věděl dříve, už by nějak Chu Wanninga přiměl, aby se mu podvolil, aby nesl tíhu jeho těla, vzdychal, sténal a říkal mu gege.

Pak si vzpomněl, že Chu Wanning už mu gege říkal. Říkal mu i jak se sluší: „starší bratře.“

Tehdy ale nevěděl, kdo je doopravdy Xia Xini, a myslel si, že je to jen nejmladší bratříček z celé sekty.

Mysl mu zaplavily vzpomínky, srdce mu zatemnila vášeň.

Bylo to odvážné, a i když chápal, že je to naprosto nemožné, nedokázal tu představu zaplašit.

Chu Wanning leží na lůžku, na čele se mu lesknou kapky potu, které slepily uvolněné pramínky vlasů. Jeho fénixí oči jsou přimhouřené, sleduje ho jen letmo, se vzdorem, který vzápětí shoří v žáru vášně a ve zčervenalých očích zbyde jen slaná vlhkost.

Chu Wanningovy rty jsou pootevřené, pokouší se ho kousnout, ale nakonec otevře ústa a vykřikne: „Gege...“

Ani nevěděl, kdy ho pustil, ale chápal, že kdyby mu stále zakrýval oči, mohl by udělat nějakou strašnou hloupost.

Láska je cit, který lze potlačit jen velmi obtížně, ani nemluvě o tom, že Mo Ran už ji okusil a věděl, jaké to je, když v ní duše hoří spalujícím plamenem.

Chu Wanning se otočil a pohlédl na něj. Tváře měl zrudlé, ale zvedal bradu a v jasných očích se třpytila pýcha.

„Co je to s tebou?“

Mo Ran se zadíval na jeho rty, zaskočilo mu a zakašlal. Odvrátil hlavu a odpověděl: „Nic.“

„Už jsi o tom mluvila se staršími, kteří ti jsou nakloněni?“ zeptal se klidně Nangong Liu, který prohraboval Qi Liangji vlasy.

Qi Liangji otevřela své něžné, měkké oči: „Proč?“

„Podívej, i když dobře víš, oč mi jde, pořád jen chodíš kolem horké kaše,“ řekl Nangong Liu. „Co jiného by to mohlo být? Neslibovala jsi mi, že až se staneš vůdkyní sekty, hned začneš s přípravami na připojení Síně Jiangdong k sektě Rufeng?“

„Ach, tohle,“ usmála se Qi Liangji. „Neboj se. Jenže já to místo nezastávám dlouho. Prsten hlavy sekty se umně ještě ani neohrál.“

„Musíš si pospíšet. Potom, co se obě sekty spojí, tě jmenují hlavní strážkyní sekty Rufeng. Až na to dojde, budeš ty jediná rozkazovat desetitisícům,“ řekl Nangong Liu a objal ji kolem pasu.

Qi Liangji to však nenadchlo. Tváře jí sice znachověly, ale jeho ruku odstrčila. „Není nijak snadné vydrápat se až na místo hlavy sekty. A ty nechceš, abych tam zůstala moc dlouho. Ani se se mnou nechceš oženit a přivést mě domů, ke své sektě jako řádnou manželku.“

Nangong Liu zrozpačitěl: „Vždyť znáš mého syna. Určitě by s tím nesouhlasil. V našem postavení navíc sňatek není soukromá věc. Kdyby to přišlo na přetřes, kdoví jaké pomluvy by se o nás roznesly.“

„Pomluvy?!“ Qi Liangji zvedla hlavu a pevně se zadívala na Nangong Liua, oči jí sršely hněvem. „Myslíš si, že se bojím řeči jako ty? Zapomněl jsi, jak zemřel můj muž? Myslíš si, že tu jsem jenom proto, abych ti přenechala Síň Jiangdong? Nangongu Liu, dobře víš, že na tebe čekám už od mládí!“

„Dobrá, dobrá, dobrá. Jen klid, klid.“

„Jak se na tebe nemám zlobit? Tehdy jsi vyhověl svému prokletému otci, že se oženiš s tou malou mrchou Rong Yan! Já... já už nemohla v nic doufat, a proto jsem se vdala za tvého přísežného bratra. Teď, když jsem se jich obou konečně zbavila, po mně chceš, abych se stala tvou strážkyní, až se obě sekty spojí?“

„Liangji...“

„To odmítám! Strážcem ať si je, kdo chce, ale ty si mě musíš vzít! Tvůj syn Nangong Si je nevychovaný a vzpurný, stejně jako byla ta rajda Rong Yan. Necháš ho snad zdědit vedení sekty? Já se nebojím toho, že čas utíká,“ prohlásila Qi Liangji rozhodně. „Nejsme snad vdova a vdovec? A když se vezmeme? Co je komu po tom? Ale já si tě nechci jenom vzít za muže, já ti chci dát syny. Nangongu Liu, chceš si mě vzít a mít se mnou děti, nebo se spokojíš s parchantem té běhny?“